

МАН АЗ БОЛО
ТАВАЛЛУД ЁФТАМ,

БАЪД Чӣ?

МУНДАРИЧА

Тавсияҳо оид ба истифодаи воситаи таълимӣ

Сарсухан

Дарсҳо

- 1. Табиати нав**
- 2. Қудрати нав- Рӯҳулқудс**
- 3. Сарварии нав- омӯзиши Библия**
- 4. Бартарияти нав- ибодат**
- 5. Умеди нав**
- 6. Муносибатҳои тарафайни нав**
- 7. Фаҳмиши нави ғусли таъмид**
- 8. Оилаи нав- калисо**

9. Баёдоварии нав-Шабнишинии (таъоми шоми) Худованд

10. **Фурсати нави қулай- садақақунии даҳяк (ушр)**

11. **Ўҳдадории нав**

САРСУХАН

Ин дарсҳо барои он навишта шудаанд, ки ба шахси имондор дар ҳаёти навинаш- масеҳии эҳёшуда кӯмак расонанд. Мавзӯи дарсҳо дар Номаи дуёми Павлус ба *Қӯринтиён 5:17* оварда шудааст: *«Пас, касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест, чизҳои қадима гузаштааст, ва инак ҳама чиз нав шудааст».*

Ин 11 дарс унсурҳои асосии ҳаёти нави одами имондорро дар бар мегиранд:

***Табиати нав**

***қудрати нав-Рӯҳулқудс**

***Сарварии нав – омӯзиши Библия**

***Бартарияти нав- ибодат**

***Умеди нав**

***Муносибатҳои тарафайни нав**

***Фаҳмиши нави ғусли таъмид**

***Оилаи нав-калiso**

***Баёдоварии нав- Шабнишинии (таъоми шоми) Худованд**

***Фурсати нави қулай-садақақунии даҳяк (ушр)**

***ўҳдадории нав**

Вақте ки одам эҳё мешавад- ин ибтидои ҳаёти нави ӯст. Омӯзиши ин дарсҳо ба имондор имконият медиҳанд, ки бомуваффақият ҳаёти навинро оғоз намояд.

қайд кардан лозим аст, ки ин дарсҳо ифодагари мавзӯҳои Навиштаи Муқаддасанд. Библия маъруф аст, бинобар ин Навиштаи Муқаддас дар дарсҳо фаровон истифода шудаанд. Баъзе аз аъзоёни синф мехоҳанд, ки порчаҳои иқтибосии аз Навиштаи Муқаддас овардашударо бо Библия муқоиса кунанд, дар он вақте ки дигарон хондани ононро аз дарсҳо беҳтар мешуморанд. Порчаҳои иқтибосӣ дар дарсҳо барои он оварда шудаанд, ки он барои имондори Библия

надоштагӣ, истифода бурданаш имконпазир аст, чунки он айнан оварда шудааст.

Навиштаи Муқаддас бо усули тарҷумаи синодӣ айнан кӯчонида мешавад. Дар баъзе порчаҳои иқтибоси муаллиф барои ифоданоктар гаштанашон харфҳои равшанро истифода бурдааст.

ДАРСИ 1

ТАБИАТИ НАВ

«Пас касе, ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест, чизҳои қадима гузаштааст ва инак ҳама чиз нав шудааст» (2 Қӯринтиён 5:17).

Вақте ки одам аз сари нав тавлид ёфт, ӯ дорои табиати нав гашт. Ин табаддулоти азиммест дар муносибат ва рафтори ӯ.

Ҳаёти нав, ё табиати нав он гоҳ аз онҳо мо мешавад, ки агар мо аз Масеҳ баҳри вазъи пургуноҳамон омурзиш талабем, аз гуноҳ рӯй гардонем ва пурра ба ӯ таъя намоем. Ҳаёти нав барои мо тӯҳфаи беминнатест аз ҷониби Худо. Ин маънии аз сари нав тавлид шуданро дорад.

Дар Румиён 6:23 мо мехонем: «Зеро ки музди гуноҳ мамонт аст, аммо бахшиошии ғайри Худо ҳаёти ҷовидонист ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ».

ДАР ИН ДАРС МО ДАР БОРАИ ҲАЁТИ НАВАМОН ВА ТАБИАТИ НАВАМОН МЕФАҲМЕМ

Библия табиати қадим ва табиати ҷадиди одамро тасвир мекунад. **Табиати қадим**- ҳаёти пешини мо буд, ки пеш аз эҳёшавӣ паси сар намудаем. **Табиати нав**- ин ҳаёт пас аз тавлиди нав аст.

Ҳар дуи ин табиатҳо дар *Ғалотиён 5:19-26* равшан баён ёфтаанд. Дар ин сурудҳо Павлус мева ва натиҷаҳои ҳар ду табиатҳоро тасвир намудааст:

«Қорҳои ҷисм маълум аст, ки инҳост; фисқ, зино, нопокӣ, фучур, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, хархаша, ҳасад, хашиш, ҷидол, ихтилофот, бидъатҳо, нафрат, қатлҳо, бадмастӣ, бетартибӣ ва

монанди ин; Шуморо пешакӣ огоҳ менамоям, чунон ки пештар ҳам огоҳ намудаам, ки кунандагони чунин корҳо Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт» (Ғалотиён 5:19-21).

Аммо самари Рӯҳ инҳост: муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, имон, фурӯтанӣ, парҳезгорӣ. Ба инҳо шариат муқобил нест. Лекин онҳое, ки ба Масеҳ тааллуқ доранд, ҷисро бо хирсҳо ва ҳавасҳояшон маслӯб кардаанд. Агар мо бар тибқи Рӯҳ зиндагӣ мекарда бошем, бояд бар тибқи Рӯҳ рафтор ҳам кунем. ҳавобаланд нашавем, якдигарро асабонӣ накунем, аз якдигар ҳасад набарем» (Ғалотиён 5:22-26).

Меваҳои табиати қадим

Аз Ғалотиён 5:13-21 баъзе гуноҳҳои табиати қадимро номбар кунед.

Дар хотир нигоҳ доред, ки ин тасвири табиати одам бе Масеҳ-ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованд аст.

Меваҳои ҳаёти нав

Павлус табиати навро дар Ғалотиён 5:22-26 тасвир менамояд. Ин оятҳоро аз сари нав хонед. Онҳо нӯҳ сифати ҳаёти навро дар бар мегиранд. Онҳо аз ҷониби Рӯҳулқудс, ки дар мо зиндагӣ мекунад, ба миён меоянд. Лутфан ин сифатҳои навро номбар намоед.

Ба ояти 25 диққат диҳед: «Агар мо бар тибқи Рӯҳ зиндагӣ мекарда бошем, бояд бар тибқи Рӯҳ рафтор кунем».

Аз сари нав 2 Қўринтиён 5:17-ро, ки дар ибтидои ин дарс дода шудааст, хонед.

Павлус дар Эфсўсиён 4:22-24 мегӯяд: «Пас рафтори пештараи одами кўҳнаро, ки дар шаҳавоти дилфиреб фосид мешавад, аз худ дур кунед. Ва хиради Шумо бояд дар Рӯҳ тоза шавад. Ва одами навро, ки ба шабоҳати Худо дар адолат ва қудсияти ростӣ офарида шудааст, дар бар кунед».

Барои пурра намудани омӯзиши ҳаёти қадиму нав Қўлассиён 3:5-17-ро аз сари нав хонед.

Аз Библия мо мебинем, ки ҳаёти нав- вазъияти мӯътадилест барои одами имондор. Боз мо мефаҳмем, ки одами ҳақиқатан имондор наметавонад он тавр зиндагӣ намояд, ки пеш аз тавлидшавии наваш зиндагӣ мекард. ҳаёти нав кӯҳнаро иваз менамояд.

Имондор фаҳмиш ва рафтори навро доро мешавад.

Шумо метавонед гӯед: *«Ман аз сари нав тавлид шудам. ҳаёти ман ҳақиқатан тағйир ёфт, вале ман баъзан фирефтаи гуноҳ мешавам ва гуноҳ содир менамоям. Оё ман ҳамчун масеҳии аз нав тавлидёфта менамоям?»*

Баъзе масеҳиҳои нав ғамгину рӯҳафтода мегарданд, вақте ки онҳо имрӯз Масеҳро ҳамчун Худованд ва Начотдиҳанда қабул менамоянду рӯзи дигар гуноҳ содир менамоянд.

Оё ин хуб аст? Танҳо ман ин хелам? Оё ман начотамро аз даст медиҳам? Бисёр одамон ин саволҳоро медиҳанд.

Барои дуруст фаҳмидани худ ва амали худ мо муфасссал муносибати имондорро бо васваса ва гуноҳ дида мебароем.

Масеҳии аз нав тавлидёфта бо ду сабаб аз ғуломии гуноҳ озод аст

1. Имондор табиати навро ҳамчун тӯҳфаи Худованд қабул кард.

1 Юханно 3:9-10: *«ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, чунки зоти Ӯ дар вай сокин аст; вай гуноҳ намекунад, чунки аз Худо таваллуд ёфтааст. Фарзандони Худо ва фарзандони иблис ин тавр шинохта мешаванд; ҳар ки адолатро ба амал намеоварад, аз Худо нест, ҳамчунин касе ки бародари худро дӯст намедорад».*

Шумо дар суруди 9-и дар боло овардашуда «гуноҳ намекунад»-ро дучор шудед. Ин маънои онро надорад, ки шахси имондор гуноҳ карда наметавонад. Ҳар як имондор гуноҳ содир менамояд, вале дар ҳаёт мунтазам гуноҳ содир намудан мувофиқи табиати Ӯ нест.

Масехӣ ғуломи гуноҳ намешавад. Ҳаёт бо гуноҳ мувофиқи табиати Ў нест. Табиати нав меваҳои нав меорад.

2. Имондори нав аз ғуломии гуноҳ озод аст, чунки дар Ў Рӯҳулқудс сокин аст ва ҳаёти ўро ҳукмфармой менамояд.

1 Юҳанно 4:13 «Ин ки мо дар Ў сокин ҳастем ва Ў дар мо, аз он мешиносем, ки Ў аз Рӯҳи Худо ба мо ато намудааст».

1 Юҳанно 4:4 «Шумо, эй фарзандон, аз Худо ҳастед ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро Ў, ки дар Шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст».

Пас тавлидѐфта як зайл бо гуноҳ зиндагӣ наменамояд, чунки Худо ба Масехӣ **табиати нав** ва **Рӯҳулқудсро** медиҳад. Рӯҳулқудс ҳамсафари рӯзмарраи мо мегардад, вақте ки мо Масехро ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованд қабул менамоему ба Ў бовар менамоем.

ХУЛОСА: гуноҳ дигар дар ҳаёти мо ҳукмфармой наменамояд, чунки мо табиати нави илоҳиро соҳиб гаштем ва ҳаёти моро шахсияти нав- Рӯҳи Муқаддаси Илоҳӣ идора менамояд.

Мо медонем, ки табиати нав ва Рӯҳулқудсро дар ҳаётамон дорем, чунки мафкура ва амали мо иваз шудаанд.

Агар одам тасдиқ менамояд, ки аз нав тавлид ѐфтааст, вале аз ҳаёти пургуноҳи гузаштаи худ лаззатбариро идома медиҳад, вай дар асл аз нав тавлид наѐфтааст.

Акнун ба ин савол бармегардем: Оё масеҳии аз нав тавлидѐфта гуноҳ содир менамояд? ҷавоб- ҳа.

Саволи дигар: Оё ҳаёти доимии пургуноҳ барои масеҳии аз нав тавлидѐфта ҳаловат меорад? ҷавоб – не.

Гуноҳ дар ҳаёти беимон боҳузуру ҳаловат зиндагию ҳукмфармой менамояд.

Барои одами имондор гуноҳ чизи омад ба ҳисоб меравад, ки ба Ў ҳеч чиз тааллуқ надорад. Барои одами имондор дар гуноҳ будан маъқул нест.

Вақте ки одам аз нав тавлид меёбад, ӯ гуноҳро бо тарзи нав дарк менамояд. ҳиссиёти нав нисбати гуноҳ ба воситаи вичдони мо пайдо мешавад.

Вақте ки имондор гуноҳ содир менамояд, оё ӯ ҳалокшуда ва ё маҳкумшуда қарор меёбад? Не ва не! Вай бадбахт мешавад ва агар барои гуноҳаш аз Худо омурзиш наметалабад, ӯ қисме аз хушбахтии начоти худро аз даст медиҳад. Вале ҳеч чиз одамеро, ки боре фарзанди Худованд шудаю дорои ҳаёти абадӣ гашта буд, аз Худо ҷудо карда наметавонад.

Румиён 8:39 «...На баландӣ, на умқ, на ҳар гуна махлуқи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад».

Имондор чӣ бояд кунад, агар ӯ гуноҳ содир намудааст.

Юҳанно мегӯяд: «Агар гӯем, ки мо гуноҳе надорем- худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест. Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ў амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд» (1 Юҳанно 1:8-9).

Инчунин дар 1 Юҳанно 2:1-2: «Эй фарзандонам! Инро ба Шумо менависам, то ки Шумо гуноҳ накунед; ва агар касе гуноҳ кунад, мо ба ҳузури Падар шафоатгаре дорем, ки Исои Масеҳ одил аст. Ва Ў кафорат аст барои гуноҳҳои мо, ва на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон низ».

Вақте ки имондор гуноҳ содир менамояд, вай тез бевосита аз Худованд барои гуноҳаш омурзиш металабад ва авфи ӯро металабад. Худованд гуноҳи ӯро авф менамояд ва ӯ аз гуноҳ тоза мегардад.

Дар бораи васваса

Исои Масеҳ барои озмоиш буд.

Матто 4:1 «Он гоҳ Рӯҳ Исоро ба биёбон бурд, то ки ўро иблис биозмояд».

Ибриён 2:18 «Зеро, чӣ тавре ки Худи Ў аз озмоиши гузашта, уқубат кашидааст, ба озмудашавандагон низ метавонад, мадад расонад».

Ибриён 4:15 «Зеро мо чунон саркоҳин надорем, ки дар заъфҳои мо натавонад ба мо дилсӯзӣ намояд, балки Ў монанди мо дар ҳама чиз озмудай васвасае шуд, вале гуноҳ накард».

Исо ба шогирдонаш гуфт: «Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиши дучор нашавед: рӯҳ бардам аст, лекин қисм натавон» (Марқӯс 14:38).

Озмуда шудан ин гуноҳ нест, лекин имкон додан ба он, ки дар шумо доимо васваса бошад, беақлӣ ва хатарнок аст, Мо бояд чӣ қадаре, ки метавонем, аз васваса дурӣ чӯем.

Барои мушоҳида ва муҳокима

1. Библия дар бораи ду табиат гап мезанад: яке қадим ва дигаре

2. Якчанд зухуротҳои табиати қадимро номбар кунед (Ғалотиён 5:19-21).

3. Табиати навро тасвир намоед (Ғалотиён 5:22-26).

4. Дар ин дарс мо омӯхтем, ки имондор аз бандагии гуноҳ озод аст, чунки вай аз ҷониби Худо дорои _____ гашт ва дар ҳаёти Ў _____ хукмфармой менамояд.

5. Кай имондор Рӯҳулқудсро қабул менамояд (Аъмол 11:17)?

6. Оё масеҳии ҳақиқӣ гуноҳ содир менамояд?

ха _____ Не _____

7. Мувофиқи ин дарс, агар масеҳӣ гуноҳ содир намояд, ӯ бояд чӣ кор кунад (1 Юханно 1:9)?
8. Масеҳии аз нав тавлидёфта дар ҳаёти худ фаҳмишу рафтори навро дорост. Дуруст _____ Нодуруст _____
9. Аз он вақте ки Шумо аз нав тавлид ёфтед, ҳаёти Шумо чӣ гуна тағйир ёфт?
10. Ба васваса дода шудан, ин гуноҳ аст. ҳа _____ Не _____
Чӣ Шуморо ба васваса меандозад?
11. Имондор чӣ тавр васвасаро бартараф месозад?

ДАРСИ 2

ҚУДРАТИ НАВ- РҶҲҶУЛҚУДС

Пас аз он ки одам аз нав тавлид ёфт, ӯ дар ҳаёташ самти наве пайдо мекунад. Тағйиротҳо дар хона, дар муносибатҳои тарафайн дар кор пайдо мешаванд. Маънии нави ҳаёт пайдо мешавад. Ин ҳаёти нав ва шавқовар аст. Дар ин ҳаёт ҳадафҳои нав, вазифаҳои нав ва санчишҳои нав ҳастанд. Қудрати наве ҳаст, ки дар пеш бурдани ҳаёти нав кӯмак мерасонад. Ин қудрати нав Рӯҳулқудс аст. *«Зеро ки Худо ба мо на рӯҳи тарсу ҳаросро, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва парҳезгорӣ додааст» (2 Тимотиюс 1:7).*

Дар ин дарс мо ба саволҳои зерин ҷавоб медиҳем:

Рӯҳулқудс кӣ аст?

Чӣ тавр одам Рӯҳулқудсро қабул менамояд?

Кай одам Рӯҳулқудсро қабул менамояд?

Чӣ тавр ман медонам, ки Рӯҳулқудсро доро ҳастам?

Чӣ тавр Рӯҳулқудс ба имондор ёрӣ медиҳад?

Рӯҳулқудс кӣ аст?

Дар рӯзҳои охири хидматгузори заминии Худ Исо ба шогирдонаш дар бораи умедҳо ва пирӯзиҳои рӯзҳои наздик гуфт. Умедҳо ва пирӯзиҳо бо қудрати ҳуди онҳо дастрас намегарданд. Вақти бо онҳо будан Исо ба онҳо гуфта буд: Дигареро мефиристад, ки ба Ӯ монанд аст ва дар онҳо зиндагӣ мекунад. Суханони Исоро аз китоби Юҳанно хонед **“Исо дар ҷавоби вай гуфт:**

«Ҳар ки Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя хоҳад кард; ва Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва мо назди вай омада, бо вай маскан хоҳем гирифт. Касе ки Маро дӯст надорад, суханони Маро риоя намекунад; ва каломе, ки мешунавад, аз они Ман нест, балки аз они Падарест, ки Маро фиристонд. Ин суханонро ба Шумо гуфтам, вақте ки бо Шумо будам. Лекин пуштибон, яъне Рӯҳулқудс, ки Падар ӯро ба исми Ман хоҳад фиристонд, ҳама чизро ба Шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чиро, ки ба Шумо гуфтам, ба ёди Шумо хоҳад овард» (Юҳанно 14:23-26).

Боз мо суханони Исоро мехонем:

«Лекин чун пуштибон, ки ӯро аз ҷониби Падар назди Шумо мефиристам, биёяд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар содир мегардад, Ӯ бар Ман шаҳодат хоҳад дод. Ва Шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо бо Ман будед» (Юҳанно 15:26-27).

Пас аз эҳёшавиши Исо ба шогирдонаш супоришҳои зеринро мефиристонд:

«Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таълим диҳед. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба Шумо фарمودам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охири замон бо Шумо ҳастам» (Матто 28:19-20).

Пас аз эҳёшавӣ Исо ба гурӯҳҳои гуногун айён гашт. Бешубҳа, Ӯ кореро кард, ки ҳеҷ кас накардааст. Ӯ мурд ва пас аз се рӯзи дар қабр будан эҳё гашт, то ин ки ҳеҷ вақт аз нав намирад.

Биёед гӯш мекунем, ки Библия дар ин бора дар Аъмол 1:3-9 чӣ мегӯяд:

«Ба онҳо низ, баъд аз азобу уқубаташ бо далелҳои бисёр Худо зинда нишон дод ва дар давоми чиҳил рӯз ба онҳо зоҳир шуда, дар бораи Малакути Худо сухан гуфт. Ва онҳоро ҳам карда, чунин амр фармуд; «Ерусалимро тарк накунед, балки мунтазири он ваъдаи Падар бошед, ки аз Ман шундаед. Зеро ки Яҳё бо об таъмид меод, лекин Шумо пас аз чанд рӯз, бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт». Пас, онҳое ки ҳам шуда буданд, ба Ӯ савол дода гуфтанд: «Худовандо, оё дар ҳамин вақт салтанатро бар Исроил аз нав барқарор хоҳӣ кард?» Ба онҳо гуфт: «Кори Шумо нест, ки замони ва мӯҳлатҳои, ки Падар бо қудрати Худ муқаррар намудааст, бидонед; Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар Шумо нозил шавад, қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои дунё шоҳидони Ман хоҳед буд. ҳамин ки инро гуфт, боло бурда шуд, ва онҳо менигаристанд, ва абре ӯро аз пеши назари онҳо гирифта бурд».

Ин ибтидои ҳаракати бузург буд, ки номаш масеҳият аст. Китоби Аъмол дар Аҳди қадимин ҳикоятест дар бораи он ки чӣ тавр одамон Исоро ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованди худ шинохтанд. Вале ин на ҳамаш аст. Ин ҳикоя дар бораи он аст, ки чӣ тавр қудрати навро қабул карданд, то ин ки ҳаётро пирӯзмандона пешвоз гиранд. Ин қисса дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр Рӯҳулқудс омад, то ин ки дар ҳаёти ин имондорон зиндагӣ намояд ва ба онҳо қудрати шаҳодатдиҳӣ бар Исоро диҳад.

Рӯҳулқудс кӣ аст?

1. Ӯ қисме аз Таслис аст.

Худо-Падар, Исо-Писар ва Рӯҳулқудс. Бо дониши маҳдуди одамони мо Таслисро намефаҳмем, вале Библия ин далелро эълон дорад. Онҳо Сеяндр, вале Яканд. Бо имон мо инро мефаҳмем. Мо баракат меёбем, агар инро ҳамин тавр қабул менамоем, на ин ки кӯшиши фаҳмидани онро мекунем, ки ин чӣ тавр имконпазир аст.

2. Рӯҳулқудс шахсият аст, чунон чӣ Исо шахсият аст.

Мо набояд бо Рӯҳулқудс ҳамчун бо чизи ғайризинда мурочиат намоем. Ӯ Шахсият аст.

3. Рӯҳулқудс Оне шуд, ки абадан дар ҳаёти ҳар як имондор баъди эҳёшавии Исо ва ба назди Падар баргаштани ӯ, зиндагӣ мекунад.

4. ӯ тӯҳфаи Худованд барои онест, ки Писари Худо-Исоро ҳамчун Начотдиханда ва Худованд қабул намудааст.

Чӣ тавр одам Рӯҳулқудсро доро мешавад?

Библия мегӯяд: *«Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед, ва ҳар яке аз Шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт» (Аъмол 2:38).*

Дар Аъмол 5:32 мо хондем: *«Мо шоҳидони Ӯ дар ин бобат ҳастем ва ҳамчунин Рӯҳулқудс аст, ки Онро Худо ба фармонбардорони Худ бахшидааст».*

Рӯҳулқудсро бо меҳнат пайдо набояд кард, Ӯ тӯҳфаи Худованд ба ҳар як имондор аст.

Кай одам Рӯҳулқудсро доро мешавад?

Библия мегӯяд: *«Пас модоме, ки Худо ба онҳо ҳамон бахшоиширо ато кардааст, ки ба мо ато кард, вақте ки ба Исои Масеҳи Худованд имон овардем, ман кистам, ки тавонам ба Худо монев шавем» (Аъмол 11:17).*

Аъмол 10:47 «Оё касе метавонад, ба онҳое ки Рӯҳулқудсро мисли мо низ ёфтаанд, бо об таъмид гирифтандро манъ кунанд?»

Мувофиқи ин оятҳо ҳар як кас метавонад Рӯҳулқудсро доро бошад, вақте ки Ӯ Исоро қабул менамояд. ҳар кас, ки Исоро ҳамчун Худованд ва Начотдиханда қабул кард, дар баробари ин дорои Рӯҳулқудс мегардад. Вақте ки одам начот ёфтааст, ба Ӯ омадани Рӯҳулқудсро интизор шудан лозим нест, чунки вай Онро баробари начотёбиаш соҳиб мегардад. Рӯҳулқудс имондорро тарк намесозад. Имондор метавонад иродаи Худоро ичро накарда, Рӯҳулқудсро ранҷонад, вале Рӯҳулқудс ҳеҷ вақт ва дар ҳеҷ гуна вазъият имондорро тарк намесозад.

Чӣ тавр мо мефаҳмем, ки Рӯҳулқудсро дар ҳаётамон доро ҳастем?

Ваъдаи Библия- Каломи Мукаддаси Худованд ҳақиқат аст ва инро бовар кардан лозим аст. Оятҳо дар зер овардашуда дар қатори дигарон шаҳодат медиҳанд, ки Рӯҳулқудс дар ҳаёти ҳар як имондор арзи вучуд дорад.

Павлус гуфт: *«Оё Шумо намедонед, ки ҷисмҳои Шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки он дар Шумо сокин аст, ва Онро Шумо аз Худо ёфтаед, ва Шумо аз он худатон нестед? Зеро ки Шумо бо нархи гарон харида шудаед. Пас, дар ҷисмҳои худ ва дар ҷонҳои худ Худоро ҳамду сано кунед, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд»* (1 Қӯринтиён 6:19-20).

Вақте ки Рӯҳулқудс дар ҳаёти одам зиндагӣ мекунад, мавҷудияти ӯ айён аст. Мо метавонем, мавҷудияти ӯро бинем ва ҳис кунем. Мо эҳсос мекунем, ки чизи олиҷанобе, ки мо мекунем, тағйиротҳо ворид месозад.

Библия мегӯяд: *«Ва он ки мову Шуморо дар Масеҳ устувор мегардонад ва моро тадҳин намудааст, Худост. Ки ӯ низ моро мӯҳр задааст ва гарави Рӯҳро дар дилҳои мо андохтааст»* (2 Қӯринтиён 2:21-22).

Дар ҳаёти одаме, ки начоти худро ёфтааст, тағйиротҳои азиме рух мезананд. Агар тағйиротҳо нест, пас ҳаёти нав ҳам нест. Баъзе тағйиротҳо нисбати дигарон чашмрасанд, вале тағйиротҳо албатта мавҷуданд. Библия мегӯяд: *«Пас, касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштааст, ва инак ҳама чиз нав шудааст. Ва ҳама чиз аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурд»* (2 Қӯринтиён 5:17-18).

Пас аз дорои начот гаштан, тағйиротҳо қарор намегиранд. Онҳо вобаста ба комилшавӣ идома меёбанд. Библия мегӯяд: *«Ки Шумо низ як вақте дар онҳо рафтор мекардед, ҳангоме ки дар миёни онҳо мезистед. Аммо акнун Шумо ҳамаи инҳоро: хашиш, газаб, кина, бадгӯӣ ва алфози қабехи забонатонро тарк намоед: Ба якдигар дурӯғ нагӯед, дар ҳолате ки одами кӯҳнаро бо аъмоли вай аз худ дур кардаед. Ва одами навро дар бар кардаед, ки вай дар дониш ба шабоҳати Офаринандаи худ нав мешавад»* (Ба Қӯлассиён 3:7-10).

Чӣ тавр мо мефаҳмем, ки дар ҳаётамон Рӯҳулқудсро дорем? Мо фарқиятҳоеро мебинем, ки ин ҳама натиҷаҳо аз қудрати мо берун аст. Мо ҳаёти нави мустаҳкамшудаистодаро мебинем, ки дар

муҳаббат бо Худо ва дигарон инкишоф меёбад ва ин танҳо маҳсули қудрати одамӣ нест. Ин маҳсули дидашаванда аст. Дар Қўлассиён 5:22-26 номгӯи сифатҳои навро дар ҳаёти одами имондор мебинем, ки ҳамаи онҳо натиҷаи мавҷудияти Рӯҳулқудс дар ҳаёти ӯст. Шумо метавонед боз як бори дигар ин оятҳоро дар саҳифаи ҳафтуми ин китоби дарсӣ хонед.

Чӣ тавр Рӯҳулқудс ба имондор ёрӣ медиҳад?

- 1. Вай табиати навро меофарад. Имондори нав фаҳмиш ва рафтори навро дорост, чӣ тавре ки мо дар Қўлассиён 3:7-10 ва 5:22-26 дар саҳифаи 7 дидем.**
- 2. Имондор қудрат ва лаёқати хизматкуниро мегирад. Вақте ки одам наҷот меёбад, ӯ қисме аз Шоҳаншоҳии Худованд мегардад. Дигароне, ки Масехро қабул кардаанд, онҳо низ қисме аз ин Шоҳаншоҳӣ қарор меёбанд. ҳамаи ин одамон оиларо ташкил менамоянд, ки номи он калисо (маъбад) мебошад. Дар ин муносибатҳои тарафайни оилавӣ ҳар як аъзои ҷисм хеле муҳим аст. Ба ҳар як аъзо Худо масъулияти хеле ҷиддӣ медиҳад. Вале ин масъулияти хизматгузори на танҳо тавассути қудрати инсонӣ амалӣ мегардад.**

Библия мегӯяд: «Бахшишиҳо гуногун аст, лекин Рӯҳ ҳамон як аст; ва хизматҳо гуногун аст, аммо Худованд ҳамон як аст; ва амалҳо гуногун аст, аммо Худо ҳамон як аст, ки ҳама чизро дар ҳама ба амал меоварад. Лекин ба ҳар кас зухуроти Рӯҳ барои манфиати ҳама-ҷониба бахшида мешавад» (1 Қўринтиён 12:4-7).

- 3. Рӯҳулқудс ба имондор лаёқат медиҳад, ки вай бо матонат Масехро ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованди ҳаёти худ пайравӣ намояд. 1 Қўринтиён 12:36 «... ҳеҷ кас Исоро Худованд намеҳисобад, агар Рӯҳулқудсро надорад. Вақте ки одам Исоро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳанда қабул менамояд, дар ӯ хоҳиши ин башоратро ба дигарон эълон кардан пайдо мешавад».**

4. Рӯҳулқудс фаҳмиш меорад.

«... ва инро на бо суханоне ки ҳикмати инсон таълим додааст, балки бо суханоне ки Рӯҳулқудс таълим додааст, мегӯем ва рӯҳиётро бар тибқи рӯҳ таъбир мекунем. Аммо одами нафсонӣ он чиро, ки аз Рӯҳи Худост, қабул намекунад, чунки он дар назари ӯ ҷаҳолат аст: ва онро дарк карда наметавонад, чунки он ҳукми рӯҳониро металабад» (1 Қўринтиён 2:13-14).

Имондор дорои фаҳмиши навест, ки он аз ҷониби Худо мебошад. Ў Библияро хуб мефаҳмад. Ин ба мо кӯмак мерасонад, то донем, ки чаро бедин Библияро фаҳмида наметавонад. Каломи Худованд барои одам то оне, ки вай аз нав тавлид наёфтааст, маъние надорад. Фақат он вақте ки Рӯҳулқудсро-оварандаи маърифатро қабул менамояд, фаҳмиши Ў ғани мегардад.

5. Рӯҳулқудс барои имондор муаллим мешавад.

Исо гуфт: *«Ин суҳанонро ба Шумо гуфтам, вақте ки бо Шумо будам. Лекин Пуштибон, яъне Рӯҳулқудс, ки Падар ўро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба Шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чиро, ки ба Шумо гуфтам, ба ёди Шумо хоҳад овард»* (Юҳанно 14:25-26).

«Валекин тадҳине, ки Шумо аз Ў ёфтаед, дар Шумо сокин аст, ва Шумо эҳтиёҷе надоред, ки касе Шуморо таълим диҳад; аммо азбаски тадҳини Ў ба Шумо ҳар чизро таълим медиҳад, ва он рост аст ва дурӯғ нест, ва ҳамон тавр, ки Шуморо таълим додааст, дар Ў бимонед» (1 Юҳанно 2:27).

Дар кучои дунё, ки имондор зиндагӣ накунад, вай танҳо нест. Вай муаллим ва сарвари беҳтарини ҷаҳон-Рӯҳулқудсро дорад. Имондор метавонад дар байни имондорони бисёре зиндагӣ кунад, ки он ҷо бисёр сарварони калисоҳо ҳастанд, вале Рӯҳулқудс сарвари аввалиндараҷаи ўст. Агар имондор дар он гӯшаи дунё зиндагӣ мекунад, ки он ҷо имондорон нестанд ва доҳиёни Масеҳ низ вучуд надоранд, оё ў зиста метавонад. Кӣ ўро роҳнамоӣ менамояд? Дар хотир нигоҳ доштан муҳим аст, ки ў ҳеҷ гоҳ танҳо нест. Дар тӯли тамоми ҳаёташ Рӯҳулқудс ҳамроҳи ўст ва ў ба вай сарварӣ мекунаду таълим медиҳад. Дар хотир нигоҳ доштан муҳим аст, ки Рӯҳулқудс ба воситаи омӯзиши Библия сарварӣ менамояд. Бинобар ин ҳар як имондор бояд ҳар рӯз Библияро омӯзад ва аз Рӯҳулқудс хоҳиш намояд, ки ба ў ҳақиқатро нишон диҳад.

6. Рӯҳулқудс имондорро барои пирӯз гаштан бар иблис ва қувваҳои бадӣ ин ҷаҳон сарварӣ менамояд.

Ҷодуӣ ва қувваҳои бад дигар қудрати сарварии одами имондорро надоранд. Барои имондори нав ба васвасаи шайтон дучор омадан мӯътадил аст. Ин васвасаҳо дар шакли шубҳа ба ҳақиқат аз рӯи одатҳои пешин руҳ мезананд. Давом додани амалҳои носолим ва муносибатҳои тарафайн водор месозанд, ки васваса пайгиратон

бошад. Ба воситаи ибодати рӯзмарра, омӯзиши Библия Рӯҳулқудс ба Шумо кӯмак мерасонад, ки ин вазъиятро бо пирӯзӣ паси сар намоед.

Барои мушоҳида ва муҳокима

- 1. Пас аз мурдаҳо эҳё шудан Исо ба назди Падараш рафт _____ барои таскин ва сарвари масеҳиҳо фиристода шуд.**
- 2. Дар Таслис Худо-Падар, Исо-Писар ва _____ хаст.**
- 3. Кай имондор Рӯҳулқудсро қабул менамояд?**
- 4. Рӯҳулқудс ҳеч вақт имондорро тарк намесозад.
Дуруст _____ Нодуруст _____**
- 5. Дар дарсамон мо шаш усулро омӯхтем, ки бо онҳо Рӯҳулқудс ба имондор ёрӣ медиҳад. Лутфан он шаш усулро номбар намоед.**

ДАРСИ 3

САРВАРИИ НАВ- ОМӢЗИШИ БИБЛИЯ

Библия имтиёзхое хаст, ки имондор дар ҳаёти наваш истифода мебарад. Дар ин дарс мо имтиёзҳои омӯзиши Библияро меомӯзем.

Чаро хондани Библия муҳим аст?

Хондани Библия муҳим аст, барои он ки ӯ пайғоми Худованд барои хама одамони дар замин мезистагӣ мебошанд.

«Зеро ки ҳаргиз нубувват ба ҳасби иродаи одамизод ба забон ронда нашудааст, балки муқаддасони Худо, бо таҳрики Рӯҳулқудс, онро ба забон рондаанд» (2 Петрус 1:21).

Библия китоби ғайриоддӣ аст. Ин сухани одамӣ не, ин Каломи Худованд аст. Худо шахсан бо мо ба воситаи одамоне, ки зери сарвари ӯянд сухан меронад. Ин пайғоми шахсии Худованд бар мост.

Библияро хондан муҳим аст, чунки **ӯ ба мо дар бораи Худованд гап мезанад.**

Аз он вақте ки мо фарзандони Худованд гаштем, дар бораи Падар бештар доништан мехоҳем. Аз ибтидо то интиҳои Библия дар бораи он нақл карда мешавад, ки Худо кист, **ӯ чӣ гуна амал мекунад**, мақсади **ӯ** нисбати одам чӣ гуна аст. То ин ки мо дар бораи Худо донем, мо бояд китоби **ӯ**ро хонем. Аз Библия доништани покӣ, адолатнокӣ, пуршафқатӣ ва муҳаббати **ӯ** хеле шавқовар аст. Аз Библия мо симои ҳақиқии Худовандро мебинем, чунки мо дар он дар бораи Писари **ӯ** Исои Масеҳ мехонем. Исо гуфт: *«ҳар ки маро бинад, падарро дидааст» (Юҳанно 14:96).*

Библияро хондан муҳим аст, чунки **ӯ дар бораи худи мо гап мезанад.**

Дар китоби Аъмол нақл карда мешавад, ки чӣ тавр Худо марду занро офарид. Дар Аҳди қадим Исо ба мо дар бораи ду имконияти тақдирӣ ҳар як марду зан гап мезанад. Библия ошкор сохт, ки инсоният пургуноҳ аст ва мӯҳтоҷи Наҷотдиҳанда мебошад. Аз Библия мо медонем, ки қудрати гуноҳи бар мо ҳукмдошта ба воситаи Исои Масеҳ мағлубшаванда аст.

Библияро хондан муҳим аст, барои он ки **ӯ ба мо бомуваффақият ҳаёти Масеҳонаро паси сар намуданро меомӯзад.**

«Лекин ту дар он чӣ таълим гирифтаӣ ва мӯътақид шудаӣ, қоим бош, чун медонӣ, ки туро ки таълим додааст; ва аз кӯдакият Навиштаҳои Муқаддасро медонӣ, ки метавонанд туро ҳикмат омӯзанд барои наҷот ёфтан ба василаи имоне ки дар Исои Масеҳ аст. Тамоми навиштаҳо аз рӯи илҳомӣ илоҳист ва барои омӯзиш, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат ғоиданок аст. То ки марди Худо комил гардида, ба ҳар амали нек муҳайё бошад» (2 Ба Тимотиус 3:14-17).

Мувофиқи ин оятҳо ҳама Навиштаҳо илҳом аз Худованд аст ва барои _____

муҳим аст. Аз оятҳои боло мо мефаҳмем, ки Библияро ҳатто тифлон низ метавонанд хонанд ва фаҳманд.

Библияро хондан муҳим аст, **чунки ӯ хӯрок (ғизо) барои масеҳии ба камолрасидаистода мебошад.**

Исо гуфт: «Одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худо барояд» (Матто 4:4).

То ин ки одам ҷисман солим бошад, вай ба хӯрок эҳтиёҷ дорад. Масеҳӣ то ин ки рӯҳан солим бошад, вай бояд Каломи Худовандро хонад ва аз бар намояд.

Библияро чӣ тавр бояд хонд?

Бояд нақшаи мунтазами омӯзиши Библияро дошт. Бисёр одамон Библияшонро он вақте мехонанд, ки ба он ниёз доранд. Онҳо Библияро мекушоянд ва ояте ё боберо аз он ҷой мехонанд, ки китобро дар он саҳифа кушодаанд. Ин бештар тасодуф аст, нисбати мунтазамнокӣ. Он касе ки хониши мунтазамнокии Библияро ташкил накардааст, одатан вақтро барои хондан дуруст тақсим карда наметавонад ва бисёр ҳам хонда наметавонад.

Барои имондори нав шояд беҳтараш аз Матто- китоби аввали Аҳди ҷадид сар кардан лозим аст ва миқдори муайяни бобҳоро бояд ҳар рӯз хонад. Инчили Матторо хонда бояд Инчили Марқӯсро- китоби дуюми Аҳди ҷадидро идома диҳад. Дар 27 китоби Аҳди ҷадид хамагӣ 260 боб аст. Агар Шумо ҳар рӯз ду боби хонед, пас баъди 19 ҳафта Шумо пурра Аҳди ҷадидро тамом мекунед, хуб мешуд, ки боз аз Матто сар кунед ва дар як вақт хондани Аҳди қадимро оғоз намоед. ҳар рӯз ду боб аз Аҳди қадим ва як боб аз Аҳди ҷадид хонед. Аҳди қадимро аз китоби аввал- ҳастӣ оғоз намоед. Агар Шумо ҳар рӯз се боби хонед, пас Шумо дар 1 сол Библияро бо пуррагӣ мехонед.

Ин намунаи нақшаи омӯзиши Библия аст. Бигузор ин нақшаи минималии омӯзиши Шумо бошад. Шояд Шумо мехоҳед, ки иловатан муфассал баъзе ҷойҳои Навиштаро хонед.

Агар Шумо танҳо Инчили Юҳанноро доред, то ҳадди имкон ҳар рӯз аз он як боб хонед, то он вақт, ки онро тамом нанамоед. Агар Шумо то ҳол Библия надоред, пас аз сари нав Инчили Юҳанноро хонед. Дорои Библия гаштанро ба нақша дароред.

Якчанд маслиҳатҳои иловагӣ барои он ки Библияро чӣ тавр бояд хонд.

1. Он тарчумаро истифода баред, ки фаҳмиданаш барои Шумо осонтар аст.
2. Пеш аз хондан ибодат намоед. Ба Худо барои Каломаш шукргузорӣ намоед ва аз Худо хоҳиш намоед, ки дар фаҳмидану хондани он ба Шумо ёрӣ диҳад.
3. Фурутан бошед. Ин Каломи Худованд аст, он илҳомбахш ва пур аз қудрат аст.
4. Калимаҳо ва оятҳоеро хат кашед, ки онҳо диққати Шуморо дар навбати аввал ба худ кашидаанд.

Кай ман бояд Библияро хонам?

Он вақт, ки Шумо қарор додед дорои нақшаи омӯзиши мунтазами Библия бошед, Шумо дар як вақт ниёзманди вақти мунтазам барои хониш мешавед.

Ин вақт барои ҳама як хел намешавад. Барои баъзеҳо пагоҳии барвақт, барои дигари вақти нисфирӯзӣ, барои сеюмӣ беҳтар пас аз хоб аст. Вақти худро муайян кардан ва риоя намудан муҳим аст. Речаи номуайяни рӯз барои хондани Библия ба Шумо вақт намегузорад. Ҳама вақт банд аст, пас барои хондани Библия вақти муайяни мунтазам лозим аст. Дар ин бора фикр кунед ва ибодат намоед. Вақти худро барои хондани Библия интихоб намоед.

Аз ёд кардани оятҳоро оғоз намоед

Он қадар оятҳоро аз ёд кунед, ки метавонед. Вақте ки суруди махсусан муҳимро меёбед, онро рӯйнавис намоед, ҳамроҳи худ гиред ва тез-тез онро хонед. Дар охири рӯз Шумо онро аз ёд мекунад. Дар Забур 118:11 мо мехонем: *«Сухани Туро дар дили худ ниҳон доштам, то ки пеши Ту ҳато накунам».*

Исо гуфт: *«Хушо онҳое, ки Каломи Худоро мешунаванд ва онро риоя мекунанд» (Луқо 11:28).*

Барои мушоҳида ва муҳокима

1. Дар ин дарс мо имтиёзи бузурги масеҳиро омӯхтем. Ин чӣ аст?

2. Панҷ сабабро номбар кунед, ки муҳимияти хондани Библияро мефаҳмонанд.
3. Зарурияти нақшаи омӯзиши мунтазами Библияро муҳокима намоед.
4. Шумо Аҳди ҷадидро дар 19 ҳафта тамоm мекунед, агар Шумо ҳар рӯз _____ боби хонед.
5. Оё Шумо ҳар рӯз хондани Библияро сар карданиед?
ха _____ Не _____
6. Агар «ха», аз чӣ онро сар мекунед?
ҳар рӯз чанд бобро Шумо хонданиед?
7. Кадом вақти рӯз Шумо мехонед?
8. Чаро аз ёд кардани оятҳои Библия муҳим аст?

ДАРСИ 4

ИМТИЁЗИ НАВ - ИБОДАТ

Ҳозир мо имтиёзи дигари калонтари имондор-имтиёзи ибодатро меомӯзем. Дар ин дарс мо ба чор савол ҷавоб мегӯем.

Ибодат чист?

Чаро ман бояд ибодат намоям?

Чӣ тавр ман бояд ибодат намоям?

Кай ман бояд ибодат намоям?

Ибодат чист?

Тавассути Библия Худо бо одам гап мезанад. Бо василаи ибодат одам бо Худо гап мезанад. **Ибодат**- ин муносибат бо Худованд аст. Дар ибодат мо вақтамонро бо Худо мегузаронем, бо Ӯ гап мезанем, ҷавоби Ӯро мешунавем.

Дар Матто 6:9 Исо гуфт: «...Пас ба ин мазмун дуо гӯед: «Эй Падари мо, ки дар осмонӣ! Исми Ту муқаддас бод».

Матто 6:6 «Лекин ту, вақте ки мехоҳӣ дуо гӯӣ, ба ҳуҷраи худ даро ва дарро баста, ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯӣ: ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод».

Ин оятҳо нишон медиҳанд, ки ибодат- ин сӯҳбат бо Худованд аст, на бо одам.

Вақте ки мо аз нав тавлид шудем, Худованд Падари мо мешавад ва мо фарзандони Ӯ. Дар Юҳанно 1:12-13 мо хондем: «Лекин ба онҳое, ки ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд. Ки на аз хун, на аз хоҳиши ҷисм, на аз хоҳиши марде, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд».

Дар ин сурудҳо мо асоси ибодатро дучор мешавем. Ин асос- муносибати тарафайни Падар ва тифли аз нав тавалидёфта мебошад.

Ибодат- ин имтиёзи имондор буда, тавассути муносибати нави тарафайн бо Худо ҳамчун бо Падари худ мебошад. **Ибодат-** ин муносибати табиӣ тарафайни падару фарзанд мебошад. Худо Падари мост, бинобар ин мо бо Ӯ дар бораи орзуҳоямон, мақсадҳоямон, мушкилиҳоямон, ва ситоишамон гап мезанем. Мана ҳамин ибодат мебошад.

Чаро Ман бояд ибодат намоям?

Иҷрои ин табиист. Вақте ки мо ибодат менамоем, муносибатҳои махсуси тарафайни мо бо Худованд комил мегардад. Худованд дӯсти беҳтарин ва содиқтарини мост, бинобар ин мо бояд бо Ӯ гап занем.

Чӣ тавр ман ба Худованд барои дуои хайри ҳаррӯзааш сипосгузори намоям?

Ба воситаи ибодат. ҳама вақт шодӣ намоед. Монда нашуда ибодат намоед. «*ҳамеша шод бошед. Пайваста дуо гӯед. Барои ҳама чиз шуқр гӯед, зеро ки чунин аст иродаи Худо дар ҳаққи Шумо дар Исои Масеҳ*» (1 Ба Таслӯникиён 5:16-18).

Чӣ тавр ман сазовори авфи гуноҳҳоям гардам?

Ба воситаи ибодат «*Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ў амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд*» (1 Юҳанно 1:9). Намунаи хуби ибодат барои авфи гуноҳро мо дар Забур 50 мебинем.

Чӣ тавр ман эҳтиёҷотамро ба Худо ошкор намоям?

Ба воситаи ибодат «*Бинобар ин бо ҷуръат ба тахти файз наздик оем, то ки марҳамат ба даст оварем ва барои мадади сари дарвақт файз ёбем*» (Ибриён 4:16). «*Ва агар касе аз Шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор талаб кунад аз Худое ки ба ҳама бо саховат ва бе сарзаниш ато менамояд-ва ба вай ато хоҳад шуд*» (Яъқуб 1:5).

Чаро ман бояд ибодат намоям?

Чунки кӯдакро бо падар сӯхбат намудан табиист.

Чунки ман бояд ба Худо сипосгузорӣ намоям.

Чунки ман ба авфи гуноҳҳоям эҳтиёҷ дорам.

Чунки ман бояд эҳтиёҷотамро бояд ба Худо ошкор намоям.

Масеҳ эҳтиёҷоти ибодатро ҳис кард. Мо ҳам бояд ин тавр шавем.

Ман чӣ тавр бояд ибодат намоям?

Шогирди Исо ба Ў гуфт: «*Худовандо! Дуо гуфтанро ба мо ёд деҳ*» (Луқо 11:1).

Пеш аз он ки ба шогирдон чӣ гуна дуо карданро ёд диҳад, Исо онҳоро аз тарзи нодурусти дуокунӣ пешгирӣ намуд. Ў гуфт: «*Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, монанди риёкорон набош, ки онҳо дӯст медоранд дар қуништҳо ва бурҷакҳои кӯчаҳо истода дуо гӯянд, то ки ба мардум худро нишон диҳанд. Ба ростӣ ба Шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд. Ва дар вақти дуо чун халқҳо пургӯӣ накунед: зеро онҳо гумон мекунанд, ки ба туфайли пургӯӣ дуояшон мустаҷоб мешавад*» (Матто 6:5,7).

Исо сӯхбатро дар бораи ибодат бо шогирдонаш идома дод. «*Пас ба ин мазмун дуо гӯед: «Эй Падари мо, ки дар осмонӣ! Иси Ти муқаддас бод; Малакути Ти биёяд; иродаи Ти, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд; Ризқу рӯзии моро имрӯз ба мо бидеҳ; ва қарзҳои моро бибахш, чунон ки мо низ ба қарздорони худ мебахшем; ва моро ба озмоиш дучор накун, балки моро аз Иблис*

раҳои деҳ; зеро ки Малакут ва қувват ва ҷалол то абад аз они Туст. Омин» (Матто 6:9-13).

Ин намунаи ибодат мебошад. Исо инро дар назар надошт, ки имондор ҳама вақт ин суханонро тақрор намояд. Вақте ки мо дар Аҳди ҷадид ибодати Исо ва дигаронро мехонем, мебинем, ки онҳо ин суханонро тақрор наменамоянд. Исо мегӯяд, ки ибодат мадху ситоиши Худованд, итоат ба иродаи Худованд, ҷўстучўи кўмаки Худованд дар эҳтиёҷоти рўзмарра аз қабилӣ хўроқӣ, омурзиши гуноҳ ва хоҳиши ёрӣ расондан баҳри пирўзӣ аз болои иблисро дар бар мегирад. Мо бояд ибодатамонро ба намунаи ибодати овардашуда наздик намоем.

Ман имондори нав чӣ тавр ибодат карданро бояд ёд гирам?

- 1. Вақте ки Шумо танҳоед бо Худованд шунаво гап занед.**
- 2. Барои Худованд баромад омода насозед. Танҳо фикратонро барои Ё ифода намоед.**
- 3. Дар хотир нигоҳ доред, ки ибодати Шумо барои Худо аз қалбатон содир мешавад.**
- 4. Бо аъзоёни оила ва ё дўстонатон якҷоя ибодат намоед.**
- 5. хамеша пеш аз хўроқ ибодат намоед, ба Худо барои таъминоташ сипосгузорӣ намоед.**

Ман кай бояд ибодат намоям?

Нахустин ибодати масеҳии нав бояд таъчилан пас аз тавлидшавии Ё баргузор шавад. Ин ибодат бояд тахминан чунин бошад: *«Исо ба ту барои наҷотам сипосгузорӣ менамоям».*

Масеҳии шукргузор **пеш аз ҳар хўроқхўрӣ** ибодат намуда бо ин сипосгузорию худро баён менамояд.

Рўзро беҳтараш бо ибодат, бо хоҳиши сарварӣ ва ҳимояи Худованд дар тамоми рўз оғоз намудан беҳтар аст. Дар охири рўз пеш аз хоб ибодат намуда ба Худованд барои сарварию ҳимояаш дар тамоми рўз, ин чунин барои дигар тўҳфаҳои нек шукргузорӣ бояд намуд.

Инро панҷ давраи асосии ибодати рўзмарра муайян менамояд. Табиист, ки имондор дар давоми рўз ибодат намуда бо ин ба Худо

шукргузорӣ менамояд ва ё аз Ў имдод металабад. Шумо метавонед, дар вақти кор, сайругашт ва ғайра ибодат намоед.

Масехӣ бояд мунтазам Библия хонад ва ибодат намояд, агар Ў рӯҳан солим бошад.

Мо ба Шумо хондани як қатор оятҳои дигарро, ки дар бораи ибодат гап мезананд, тавсия менамоем:

Дониёл 6:10
Матто 18:20
Матто 26:41
Луқа 18:1
1 Таслӯникиён 5:17
Матто 7:7
Марқӯс 11:25
Юҳанно боби 17

Барои мушоҳида ва муҳокима

- 1. Ибодат чист?**
- 2. Мо бо _____ гап мезанем, вақте ки ибодат менамоем.**
- 3. Чаро имондор бояд ибодат намояд?**
- 4. Оятҳои Матто 6:9-13 _____ дуоҳо номида мешавад.**
- 5. Аз ин дарсҳо мо донистем, ки имондор бевосита ба Худо ибодат менамояд.**
- 6. 5 қисмати беҳтарини рӯзро барои ибодати қулайтари имондор номбар намоед.**

ДАРСИ 5

УМЕДИ НАВ

То тавлиди тави худ мо умед надоштем. Дар Эфсӯсиён 2:12-14 Павлус гуфт: *«Дар он замон Шумо бе Масеҳ, аз ҷамоати Исроил ҷудо ва нисбат ба аҳдҳои ваъда бегона будед, дар олам бе умед ва бе Худо будед. Аммо акнун дар Исои Масеҳ, Шумо, ки як вақте дур будед, бо хуни Масеҳ наздик шудаед. Зеро ки Ӯ осоиштагии мост...»*

Одами аз нав тавлидногашта ҳаёташ бе умед мегузарад. Ба ғайр аз ин Ӯ дар ҳаёти осмонӣ низ умедде надорад.

Вале вақте ки одам аз нав тавлид меёбад, Ӯ умед дорад. Мо дар бораи умеди навинамон дар номаи 1 Петрус 1:3-4 хондем. *«Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки бо марҳамати бузурги Худ, ба василаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон, моро аз нав ба вучуд овард барои умеди зинда. Барои мероси бефано, пок ва пажмурданашиаванда, ки дар осмон барои Шумо маҳфуз аст».*

Сарчашмаи умеди нав-ҳаёти нав Худо аст. Мо ҳеҷ вақт барои ин ба Ӯ сипосгузорӣ намуданро бояд фаромӯш нанамоем.

Умеди нав, вақте ки рӯ ба рӯи марг меистӣ.

Вақте ки мо дар маросими дафни одами аз нав тавлидногашта хузур дорем ва аъзоёни оилаи Ӯ низ монанди Ӯ аз нав тавлидногаштаанд, мо мебинем, ки онҳо ҳеҷ умедде надоранд. Барои имондор ин хел нест. ҳатто вақте ки марг меояд, умед вучуд дорад. Павлус дар ин бора дар мактуби якумаш ба Таслӯникиён менависад.

1 Таслӯникиён 4:13-18 «Лекин мо, эй бародарон, намехоҳем, ки Шумо дар бораи мурдагон беҳабар бошед, ки мабодо мисли дигарон, ки умед надоранд, андӯҳгин шавед. Зеро, агар мо имон дорем, ки Исо мурд ва эҳё шуд, ба ҳамин тарз низ Худо онҳое, ки дар Исо мурдаанд, бо Ӯ хоҳад овард. Зеро инро ба Шумо бо каломи Худованд мегӯем, ки мо зиндаҳо, ки то омадани Худованд боқӣ мондаем, аз мурдагон пешдастӣ нахоҳем кард, чунки Худи Худованд бо бонги даъват, бо садои фариштаи муқарраб ва карнаи Худо аз осмон нузул хоҳад кард, ва онҳое ки дар Масеҳ мурдаанд, аввал эҳё хоҳанд

шуд; Баъд мо, зиндаҳо, ки боқӣ мондаем, бо якҷоягии онҳо бар абрӯҳо бурда хоҳем шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем, ва ҳамин тавр ҳамеша бо Худованд хоҳем буд. Пас ҳамдигарро бо ин суханон тасалли диҳед».

Исо ба шогирдони Худ гуфт, ки умед ҳаст: *«Дили Шумо музтариб нашавад; Ба Худо имон оваред, ба ман низ имон оваред. Дар хонаи Падари Ман иқоматгоҳ бисёр аст; ва агар чунин намебуд, магар ба Шумо мегуфтам: «Меравам, то ки барои Шумо ҷой тайёр кунам. ҷое, ки Ман меравам, Шумо медонед, роҳро низ медонед» (Юҳанно 14:1-3).*

Павлус дар бораи умеди мо, дар бораи эҳшавӣ дар 1 Қӯринтиён 15:12-14, 17-20 мегӯяд:

«Лекин агар дар бораи Масеҳ мавъиза карда мешавад, ки Ў аз мурдагон эҳё шуд, пас чӣ тавр баъзе аз Шумо мегӯянд, ки эҳёи мурдагон нест? Агар эҳёи мурдагон набошад, Масеҳ низ эҳё нашудааст; Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, мавъизаи мо низ бар абас аст, имони Шумо низ бар абас аст».

«Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, имони Шумо бар абас аст; Шумо ҳанӯз дар гуноҳҳои худ мебошед: Бинобар ин онҳое ҳам, ки дар Масеҳ мурдаанд, нобуд шуданд. Ва агар мо фақат дар ҳамин ҳаёт ба Масеҳ умед мебаста бошем, мо аз ҳамаи одамон бадбахттарем. Аммо Масеҳ аз мурдагон эҳё шуда навбари мурадгон гардид».

Рӯ ба рӯи душмани бузурги худ- марг одам бо умед меистад мувофиқи ҳама гуфтаҳои Китоби Муқаддас, ки мо хондем, одами имондор ҳама вақт бар марг пирӯз мешавад.

Умеди нав дар ҳаёти ҳаррӯза

Ҳамчун имондор мо на танҳо ба оянда умед дорем. Мо ба ҳаёти имрӯза низ умед дорем. Баъзан фикр мекунам, ки ҳаёти абадӣ пас аз марг оғоз меёбад. Ин нодуруст мебошад. Суруди зеринро хонед ва Шумо мефаҳмед, ки ҳаёти абадӣ кай оғоз меёбад.

«Ба ростӣ, ба ростӣ ба Шумо мегӯям: ҳар ки Каломи Маро бишнавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст» (Юҳанно 5:24).

Ин оят мегӯяд, ки ҳаёти ҷовидонӣ баробари имондор шудани мо оғоз меёбад. Ў абадан идома меёбад, ҳатто пас аз марги ҷисмонӣ ҳам.

Умеди мо он вақт пайдо мегардад, ки Инчилро шунидем ва Исоро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳанда қабул намудем. Дар Қўлассиён 1:23 мо мехонем: « *Фақат ба шарте ки Шумо дар имон матин ва устувор бошед ва аз умеди башорате ки шунидаед, ҷудо нашавед*».

Якҷоя бо умеди нав дар ин ҳаёт сифатҳои нав пайдо мешаванд.

Вақте ки зану шавҳар аз нав тавлид мегарданд, дар никоҳи онҳо умед ба муносибатҳои хуби тарафайн пайдо мешавад. Сифати нави муҳаббат ба ин никоҳ ворид мегардад. Бисёр оилаҳои бадбахт ҳастанд, ки дар онон зан ва ё шавҳар пулро ба шароб, бозиҳои пулакӣ ва дигар корҳои ношоёми дунявӣ сарф менамоянд. Онҳо тез-тез ба якдигар хиёнат менамоянд. Дар ин гуна оила вақт барои ҳамсар ва бачаҳо кам мемонад. Ин манзараи никоҳи беумед аст. Вале Худо бо тарахҳум ва муҳаббаташ ба занону шавҳарон имконият медиҳад, ки аз Башорати Исои Масеҳ огоҳ гарданд. Онҳо аз гуноҳҳои худ пушаймон мешаванд ва ба Масеҳ тақия менамоянд. Умед тавлид мегардад. Ин оила дорои умеди нав мегардад.

Корчаллон бо умеди пул зиндагӣ менамояд. Бартарият, муваффақият ва пул худои ӯянд, барои Худои ҳақиқӣ Ў вақт надорад. ҳар як дақиқаашро Ў сарфи бизнес менамояд. Аз бедоршавӣ то он лаҳзае, ки Ў хоб меравад, фақат дар фикри бизнесу пул мебошад. Вале боре имондоре ба идораи Ў меояд ва барояш дар бораи имконияти аз нав тавлид шудан гап мезанад. Корчалони аз такудавҳои зиёдаи беҳуда мондашуда пушаймон мешавад ва Масеҳро ҳамчун Худованди нави худ қабул менамояд. Умед тавлид меёбад. Ин умед бузургтар аст аз ҳама чизҳои, ки бо пул харидан мумкин аст.

Чавонмард дар вазъияти мушкил мемонад, вақте ки ӯ моил ба чизҳои нанговар аст. Ў дар ҳаёташ мақсаде надорад. Ў танҳо ва гунаҳкор мебошад. Ў доғи шармандаоваре дар оилааш мебошад. Вале Худо бо шафқаташ ҳоло ҳам ӯро дӯст медорад. Чавонмард башоратро мешунавад. Ў Исоро ҳамчун Худованду Наҷотдиҳандаш қабул менамояд. Умед тавлид меёбад. Ў одами нав аст. Ба ҷои одатҳои кӯҳна одатҳои навин меоянд.

Ҳамаи ин мисолҳо барои умеди нав аст, ки он пас аз Инчилро шунидан ва Масеҳро ҳамчун Худованду Начотдиҳанда қабул кардани одам ба миён меояд. Аз ин мо хулоса мебарорем, ки дар ҳаёти одами имондор умед вучуд дорад. Дар хотир бояд нигоҳ дошт, ки асрори ин умед дар Худованд мебошад.

Дар 1 Петрус 1:21 мо мехонем: *«Ки ба воситаи Масеҳ Шумо ба Худое имон овардед, ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард ва ба Ӯ ҷалол бахшид, то ки Шумо ба Худо имон ва умед дошта бошед».*

Ҳамин тавр, мо дар ин дарс чиро омӯхтем.

- 1. Имондор дар рӯ ба рӯи марг бо умед меистад.**
- 2. Умеди нав дар ҳаёти имондор он вақте тавлид мегардад, ки Ӯ Масеҳро ҳамчун Худованд ва Начотдиҳанда қабул менамояд.**

Умеди нав барои абадият

Ҳозир мо масъалаеро мебинем, ки бо Ӯ ҳар як имондори нав рӯ ба рӯ мешавад. **Пас аз он, ки ман аз нав тавлид шудам, гуноҳ содир намудам, оё ман начотамро аз даст додам?** Оё имондор умеди амният дорад?

Дар дарси авваламон мо фаҳмидем, ки одам пас аз нав тавлид ёфтан боз гуноҳ содир менамояд. Баъзеҳо фикр мекунанд, ки начотро аз даст медиҳанд, агар гуноҳ содир намоянд. Ин дуруст нест. Агар Шумо фикр кунед, ки ҳар лаҳза метавонед. Начотатонро аз даст медиҳед, ин маънии умеди қавӣ надоштани Шуморо дорад. Дин чӣ киммате дорад, агар он ҷо боварӣ набошад? Кӣ ба начот майл мекунад, агар ҳар лаҳза пас аз гуноҳе содир намудан онро аз даст додан мумкин бошад?

Библия маънии онро медиҳад, ки одам пас аз тавлиди нав ҳаёти нави худро аз даст намедиҳад. Лаҳзаи ваъдаи Исоро дар Юҳанно 5:24 таҳлил намоед:

«Ба ростӣ, ба ростӣ ба Шумо мегӯям: ҳар ки Каломи Маро бишнавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст».

Дар ин оят ду талабот мебошад, ки одам онро бояд пеш аз дорои ҳаёти нав гаштан иҷро намояд:

1. Каломи Масехро шунидан
2. Имон (Ба Масех ҳамчун Худованд ва Начотдиҳанда така кардан).

Вақте одам инро мекунад, вай дорои ҳаёти ҷовидонист.

Калимаи «**ҷовидон**» чӣ маънӣ дорад? Оё \bar{U} маънии «**муваққатӣ**»-ро дорад? Оё \bar{U} маънии «**то оне ки гуноҳ содир наменамояд**»-ро дорад? Не, «**ҷовидонӣ**» ин маънии «**абадӣ**»-ро дорад. Одам мешунавад ва имон дорад, бинобар ин вай дорои ҳаёти абадист. Агар ин ҳаёти ҷовидонӣ муваққатӣ мешавад, пас Исо дурӯғ гуфтааст. Не, Исо фиреб намекард.

Исо тез-тез калимаи «**ҷовидонӣ**» ё «**маргнопазир**»-ро истифода мебард, то ин ки ҳаёти нави имондорро нишон диҳад. Аз Библиятон дурудҳои зеринро хонед. Юҳанно 3:15-16; 8:12, 10:28; 1 Юҳанно 5:13. Вақте ки мехонед, калимаи «**ҷовидонӣ**»-ро хат кашед.

Вақте ки одам аз нав тавлид меёбад, \bar{U} дорои ҳаёти ҷовидонӣ мебошад. Дар Юҳанно 10:28-30 Исо гуфт: «*Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо то абад талаф нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Ман кашида гирад. Падаре ки онҳоро ба Ман дод, аз ҷама бузургтар аст ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирад. Ман ва Падар як ҷастем*».

Дар ин оятҳо пайғоми боварӣ ва умед барои имондор ҳаст. Калимаҳои **ҷовидонӣ, ҳаёт, то абад, ҳеҷ касро** хат кашед.

Бисёр суҳанони Павлусро вобаста ба ин мебинем. «*Ки моро аз муҳаббати Масех ҷудо мекунад? Оё андӯҳ ё фалокат, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? Аммо бар ҷамаи ин мо ба воситаи Дӯстдорамон пурра голиб меоем. Зеро ман мӯътақидам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на мабдаъҳо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда, на баландӣ, на умқ, на ҳар гуна махлуқи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масех аст, ҷудо карда наметавонад*» (Румиён 8:37-39).

Лутфан ин оятҳоро боз хонед ва калимаҳои ро, ки ба имондор барои ҳаёти ҷовидонӣ боварӣ пайдо мекунонд, хат кашед.

Пас аз номбар кардани ҳамаи он чизҳое, ки имондорро ба ташвиш меоранд. Павлус таъқид менамояд, ки ҳеч кас ва ҳеч чиз имондорро аз муҳаббати Худованд дар канор намемононад. Дар ин сурудҳо пайғоми боварӣ ва умед ба имондор мебошад.

Биёед ба ин масъала дигар хел нигоҳ мекунем. Вақте ки мо аз нав тавлид ёфтем, мо аъзои оилаи Худованд гаштем. *Дар Юҳанно 1:12 мо мехонем: «Лекин ба онҳое ки ўро қабул карданд ва ба исми Ў имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд».*

Мисол, вақте ки Шумо қисман тавлид ёфтед, Шумо аъзои оилаатон гаштед. Шумо падар ва модар доштед. Вақти тифлӣ, ки Шумо гапҳои волидонро гӯш намекардед, оё ин маънои онро дошт, ки Шумо дигар фарзанди онҳо нестед? Не. Хуб ё бад вале Шумо фарзанди онҳо мондед. Агар Шумо балвогаред, ин барои волидони Шумо дардовар мебошад ва онҳоро зик мегардонад, вале Шумо фарзанди онҳо мемонед ва онҳо волидони Шумо. Агар рӯзҳо мегузаранду Шумо бо волидонатон гап намезанед, оё ин маънои онро дорад, ки онҳо дигар волидони Шумо нестанд? Не. Муносибат, хушбахтию хушҳолӣ метавонанд набошанд, вале алоқаи тарафайн идома меёбад. Барои имондор хилофи Худованд гуноҳ содир намудан бад аст. Вале агар ин рӯй медиҳад, содир мешавад, Худо аз фарзанди Худ рӯй намегардонад.

Дар Библия Забур 50-ро кушоед. Оятҳои 1-13-ро хонед. Ин дуои бузурги авфи Довуд аст. Дар дуояш Довуд барои гуноҳаш аз Худованд авф металабад. Дар ояти 10 Довуд мегӯяд: *«Маро аз шодӣ ва хурсандӣ баҳраманд гардон».* Дар ояти 14 вай мегӯяд: *«Шоди наҷоти худро ба ман баргардон».*

Довуд гуноҳ содир намуд. Ў омуриши гуноҳашро аз Худо талабид. Ў аз Худо аз нав наҷотро наталабид, ў танҳо хоҳиш кард, ки хушбахтии наҷоти ў барқарор карда шавад. Довуд хушбахтиро аз даст дод, чунки дар ҳаёти ў гуноҳ буд, вале ў наҷотро аз даст надода буд.

Аз ин дарс мо ба хулосае меоем, ки одам бояд танҳо як бор аз нав тавлид ёбад (наҷот ёбад). Вақте ки Шумо аз нав тавлид мешавед, Шумо ҳаёти ҷовидонӣ мегиред ва ҳеч вақт маҳкум намегардед.

Ин вазъияте, ки мо имондорон дорем, маънии онро надорад, ки мо барои гуноҳ кардан ҳуқуқ дорем. Имондори ҳақиқӣ ҳеч вақт намегӯяд: *«Ман боварӣ дорам, ки ба осмон меравам, бинобар ин*

метавонам, ҳар вақте ки хоҳам, гуноҳ содир намоям. Имондори ҳақиқӣ аз гуноҳ содир намудан лаззат намебарад. Ў ноқулай ва айбро эҳсос менамояд. Азбаски фотеҳаи Худованд ва шафқати Ў ба мо барои ҳаёти ҷовидонӣ боварӣ мебахшад, мо мехоҳем барои Ў зиндагӣ намоем».

**Имондор вақти рӯ ба рӯи марг истодан умед дорад.
Имондор дар ҳаёти рӯзмаррааш умед дорад.
Имондор кафолати ҳаёти ҷовидониро дорад.**

Барои мушоҳида ва муҳокима

- 1. Сарчашмаи умед барои имондор-ин.**
- 2. Фарқи байни маросими дафни имондор ва беимон дар чист?**
- 3. Мувофиқи ин дарс бо имондор чӣ руҳ медихад, вақте ки Исо бармегардад (Юҳанно 14:1-3)?**
- 4. Чӣ хел кафолати эҳшавиро мо дорем (1 Қӯринтиён 15:12-14, 17-20)?**
- 5. Агар Шумо ҳозир мемуред, кучо меравед?
Шумо боварӣ доред? ҳа? _____ Не _____**
- 6. Дар ин дарс якчанд лаҳзаи умеди нав дар ҳаёти ононе, ки ҳаёти навро аз Масеҳ гирифтаанд, дода шудааст. Шумо умеди нави ба ҳаёти Шумо воридшуда, никоҳу ҳаёти оилавӣ, вақти аз нав тавлидшавиатонро чӣ тавр мебинед?**
- 7. Оё имондор умед ба ҳаёти ҷовидониро дар осмон дорад.
ҳа _____ Не _____**
- 8. Исо ҳаёти навро тасвир карда истода тез-тез як калимаро истифода мебурд. Ин калима _____ Юҳанно 10:28).**
- 9. Агар Худо чизхоро ба Шумо барои абадият медихад, Шумо онро чӣ қадар вақт нигоҳ дошта метавонед?**
- 10. Ҷовидонӣ маънои инро дорад:
ҷовидонӣ _____
муваққатӣ _____**

11. Довуд начоти худро аз даст надод. Ў _____ аз даст дод, чунки дар ҳаёти ӯ _____ буд.

12. Аз нав Румиён 8:35, 37-39-ро хонед. Чӣ имондорро аз муҳаббати Худованд дур карда метавонад?

ДАРСИ 6

МУНОСИБАТҲОИ ТАРАФАЙНИ НАВ

Мо дар ин дарс чор муносибатҳои тарафайни навро меомӯзем, ки имондорон бо онҳо сару кор доранд. Вақте ки одам аз нав тавлид меёбад, дар Ў муносибатҳои нави тарафайн ба миён меоянд.

1. Бо Худо
2. Бо оила
3. Бо оилаи масеҳӣ-калӣсо
4. Бо дунё

Муносибатҳои нави тарафайн бо Худо

Дар Библия мо мехонем.

«Дар Ў Шумо низ, чун каломӣ ростиро, яъне башорати наҷоти худро шунидед ва ба Ў имон овардед, бо Рӯҳулқудси мавъуд мӯҳр зада шудаед» (1:23).

«Лекин ба онҳое ки Ўро қабул карданд ва ба исми Ў имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд» (Юҳанно 1:12).

«Зеро ки ҳамаи Шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ писарони Худо ҳастед» (Ғалотиён 3:26).

«Моро пешакӣ муайян намудааст, ки ба василаи Исои Масеҳ бар тибқи салоҳиди иродаи Худ ба фарзандӣ қабул кунад» (Эфсӯсиён 1:5).

«Бубинед, ки Падар бо мо чӣ гуна муҳаббате ато намудааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем ва чунин ҳастем» (1 Юҳанно 3:1).

*«Шумо, ки як вақте қавм набудед, вале ҳоло қавми Худо ҳастед; як вақте аз марҳамат маҳрум будед, вале ҳоло ба он ноил шудаед»
(1 Петрус 2:10).*

Вақте ки мо Исои Масеҳро ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованд қабул намудем, мо фарзандони Худованд, қавми Ў гаштем. То он вақте ки мо аз нав тавлид ёфтем, Худоро аз рӯи ақл медонистем, вале чизи нав- муносибати шахсии тарафайн он вақте ба миён омад, ки мо Худовандро ҳамчун Сарвари ҳама чабҳаи ҳаётамон даъват намудем.

Дар ҳаёти мо ин муносибати тарафайни нав бо Худо чӣ маънӣ дорад?

1. Ин маънии онро дорад, ки агар мо Худоро дӯст дорем, моро хар рӯз Рӯхулқудс сарварӣ менамояд.

Ин маънии онро дорад, ки мо чӣ қадаре ба Рӯҳи Худованд сарварии ҳаётамонро рухсат диҳем, Ў онро мекунад. Вақте мо қароре қабул кардан мехоҳем, дар ин бора дар ибодатамон мегӯем. Мо барои дониستاني қарори дуруст аз Худованд ёрӣ металабем. Ин вобаста ба таълим, фаъолияти касбӣ, завҷаи оянда ва дигар корҳои хурду калон мебошанд, ки Худованд- Падари мо ба он мароқ дорад. Ў моро бо Рӯҳи Худ сарварӣ менамояд. Ин маънии онро дорад, ки Ў сарвари хонаи мо, бизнеси мо, истироҳати мо ва ғайра мебошад. Ў сарварӣ мекунад ва мо пайгирӣ менамоем. Ин ҳаёти имондорро бисёр шавқовар мегардонад.

2. Фарзандони Худованд будан ин маънои озод аз тарсу ҳарос буданро дорад.

Дар Румиён 8:15 мо мехонем: *«Чунки Шумо рӯҳи бандагиро қабул накардаед, ки боз ҳаросон шавед». Чун фарзандони Худо мо аз фалокатҳою бӯҳронҳо метавонем натарсем. Чун фарзандони Худо мо метавонем аз бебарориҳо натарсем»*

3. Фарзандони Худо будан ин чунин маънӣ дорад, ки мо шахсан имконияти ба назди Худо-Падари мо рафтано дорем.

Дар Румиён 8:15 б мо мехонем: *«... балки Рӯҳи фарзанд хондагиро қабул кардаед, ки ба он мо нидо мекунем: Эй Або, эй Падар!*

Эфсӯсиён 3:12 *« Ки ба василаи Ў ва ба воситаи имони мо ба Ў иҷозат дорем бо ҷасорату эътимод наздик шавем».*

Ин имтиёзи одамони интихобкардаи Худо- фарзандони ӯянд. Худо бузургтар аст.

4. Фарзандони Худо будан маънии кафолати пирӯзӣ доштанро дорад.

Дар Румиён 8:16-17, 28 мо мехонем: «ҳамон Рӯҳ ба рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем. Ва агар фарзандонаш бошем, ворисонаш низ ҳастем; ворисони Худо ва ҳамирсони Масеҳ ҳастем, агар ҳақиқатан бо Ӯ азобу уқубат кашем, то ки бо Ӯ низ ҷалол ёбем. Дар баробари ин мо медонем, ки ба дӯстдорони Худо, ки мувофиқи пешбиниҳои ӯ даъват шудаанд, ҳама чиз бар нафъашон ёрдам медиҳад».

Лутфан, оятҳои дар боло овардашудаи Румиён 8:16-17, 28-ро такроран хонед.

Нахустин ва бузургтарин муносибати тарафайни имондор- ин муносибати тарафайни Падару фарзанд аст.

Муносибати нави тарафайн бо оила

Агар дар оилатон танҳо Шумо аз нав тавлид ёфтед, барои Шумо баъзе мушкилиҳо ба миён омаданаш мумкин аст. Агар наврас аз нав тавлид меёбад, вале волидони Ӯ не, байни онҳо якдигарнофаҳмӣ сар мезанад. Онҳо бисёр вақт «дини нав»-и писар ё духтарашон қабул кардари қадр намекунанд. Баъзан вақт барои наврас интихоб кардан лозим меояд: оила ё дини нави ӯ. Зиддият ба миён омаданаш мумкин аст, вақте ки яке аз ҳамсарон аз нав тавлид меёбаду дигаре не. Исо дар бораи имконияти би миён омадани зиддиятҳо дар дохили оиларо огоҳӣ дода буд.

Дар Матто 10:34-37 мо суханони Исоро мехонем: «Гумон накунад, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадаам, ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер. Зеро ки омадам, то одамро аз падараш, духтарро аз модараш ва келинро аз модаришӯяш ҷудо кунам. Ва душмани одам аҳли хонаи Ӯ хоҳанд буд. Ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман беитар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман беитар дӯст медорад, лоиқи Ман нест».

Дар ин оятҳо Исо мегӯяд, ки муҳолифат дар бисёр оилаҳо ногузир аст, агар яке аз аъзоёни оила пайгири Исо асту дигарон не. Исо аъзоёни оиларо ҷудо намекунад, масъулияти ҷавобгарии ҷудокунӣ бар дӯши ононест, ки қабул кардани ӯро рад менамоянд. Агар ҳамаи оила Исоро пайравӣ менамояд, байни онон ҷудошавӣ ва муҳолифат ба миён намеояд.

Вақте ки ҷудошавӣ ба миён меояду аъзоёни оила аъзои ба наздикӣ аз нав тавлидшудаи оилашонро намефаҳманд, имондори нав бояд чӣ кор кунад?

1. Дуруст фаҳмед, бо вучуди дигар аъзоёни оила бадбахт будан, Шумо метавонед дар Масеҳ истода хушбахт бошед.

“Хушо таъқибшудагон дар роҳи адолат, зеро ки Малакути Осмон аз онҳо онҳост. Хушо Шумо, вақте ки Шуморо ба хотира Ман дашином диҳанд ва таъқиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ гайбат кунанд. Шод ва хушҳол бошед, чунки мукофоти Шумо дар осмон бузург аст, зеро ки анбиёи пеш аз Шуморо низ ҳамин тавр таъқиб мекарданд” (Матто 5:10-12).

2. Дуруст фаҳмед, таъқибкунӣ пешгӯӣ карда шудааст. Исо гуфт:
“Агар Маро таъқиб карданд, Шуморо низ таъқиб хоҳанд кард” (Юҳанно 15:20б).

3. Вақте ки Шуморо таъқиб менамоянд, бо муҳаббат ҷавоб гардонед, на бо бадӣ. Павлус гуфт:
“Баракат бихоҳед барои онҳое, ки Шуморо таъқиб мекунанд: баракат бихоҳед, вале лаънат нахонед” (Румиён 12:14).

4. Бо пуртоқатию сабурӣ барои беимонони оила дуо кунед. Исо гуфт:
“Лекин Ман ба Шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед ва барои озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед” (Матто 5:44).

Баъзе имондорони аз нав тавлидёфта дар муносибатҳои тарафайни оилавӣ хушбахтиро эҳсос менамоянд. Рӯҳи нишоту шодист барои волидонии аз нав тавлидёфта, вақте ки фарзанди онҳо низ аз нав тавлид меёбад. Комилият ва пуррагӣ эҳсос мешавад, ки ин оила ҳеҷ вақт аз ҳам ҷудо намешавад ва ҳама аъзоёни оила ба осмон мераванд.

Муносибатҳои нави тарафайн бо оилаи масеҳӣ- Калисо

“Пас Шумо акнун на ғайр ҳастед ва на бегона, балки ҳамватани муқаддасонед ва аҳли хонаи Худо” (Эфсӯсиён 2:19).

Имондор оилаи нав- Калисо дорад. Табибист, ки имондор калисои маҳаллиро меёбад, ки он ҷо Каломи Худовандро мешунавонанд. Дар рӯзҳои аввали Аҳди ҷадид мо мебинем, вақте ки одамон Масеҳро ҳамчун Худованд ва Начотдиҳанда қабул мекунанд, онҳо қисми гурӯҳи имондорони маҳаллӣ мешаванд. Дар Аъмол 2:41-42 мо дар бораи одамон мехонем, ки ба калисои Ерусалим муттаҳид гаштанд. Мо мехонем, ки баъди мавъизаи Петрус *“онҳои ки каломи ӯро бо рағбат қабул карданд, таълим гирифтанд, ва дар ҳамон рӯз тақрибан се ҳазор нафар ба онҳо ҳамроҳ шуданд. Ва онҳо бо шунидани таълими ҳаввориён, бо мушорадати онҳо, бо шикастани нон ва бо дуо гуфтан маиғул буданд” (Аъмол 2:41-42).*

Инчунин дар Аъмол 2:47б мо мехонем: *“Ва Худованд ҳар рӯз касонеро, ки начот меёфтанд, ба аҳли калисо меафзуд”* Агар Шумо начот ёфтаед (аз нав тавлид гаштаед) Шумо хоҳиши табиӣ бо дигарон, ки аз нав тавлид ёфтаанд сӯхбат карданро доред. Ин гурӯҳ, ё ин маҳфил Калисо ном дорад.

То аз нав тавлид ёбӣ одам наметавонист аъзои Калисои Аҳди ҷадидӣ гардад. Бисёр одамон бо ташкилотҳои динӣ муносибатҳои тарафайн доранд, вале вақте ки онҳо аз нав тавлид мегарданд, онҳо дорои фаросати нав нисбати Калисои Аҳди ҷадид мегарданд. Бисёр беимонон ақидаи ғалат доранд, ки бо риояи расму оини калисо онҳо сазовори начот мегарданд. Онҳо аз ба хидмат нарафтан метарсанд, то ин ки он ба имтиёзҳои ба дастовардаи онҳо зиён нарасонад. Алоқаи онҳо ба калисо ин як расмиятчигӣ ё одат мебошад ва баъзан ҳатто аз рӯи ҳиссиёти раҳмдилӣ. Ин фаъолият ягон муносибате ба ҳаёти рӯзмарраи хона, ба кор ё ба истироҳат надорад. Барои ин одамон вазифаи динӣ ба он меанҷомад, ки онҳо ба хидмати калисо мераванд, дуоҳои азёдкардашонро такрор мекунанд, ба сабади садақа тӯҳфаҳои рамзӣ мегуздоранд.

Ҳама чиз иваз мешавад, вақте ки одам аз нав тавлид мегардад. Имондор табиати нав, муносибати нав ва арзиши нав дорад. Ҳоло ӯ муносибати нави тарафайн бо калисоро дорад. Он ҷо нав мешавад:

1. **Муҳаббат ба Калисо** “... чунон ки Масеҳ низ ба Калисо муҳаббат дошт ва худро аз барои он таслим намуд” (Эфсӯсиён 5:25). ҳамин тавр мо низ калисоро дӯст медорем.

2. Иштирок дар ҳаёти Калисо. Аз Библия мо вобаста ба калисо мехонем:

“Ҳар рӯз якдилона дар маъбад ҷамъ мешуданд” (Аъмол 2:46).

“Овози худро якдилона сӯи Худо баланд кард, гуфтанд...” (Аъмол 4:24).

“... ва Каломи Худоро далерона мегуфтанд” (Аъмол 4:31б).

“Ҳамаи имондорон бо ҳам муттаҳид ва дар ҳама чиз шарик буданд” (Аъмол 2:44).

Баъзе вақт имондор маҷбур мешавад, ки калисои пештараи худро тарк намояд, агар ӯ мебинад, ки таълимоти он ҷо бо Библия дуруст намеояд. Ӯ бояд калисоеро пайдо намояд, ки он ҷо таълимот аз рӯи Библия аст. Дар имондор муносибати нави тарафайни пурмаъние бо калисо барқарор мешавад.

Муносибатҳои нави тарафайн бо ҷаҳон

Пештар вақте ки мо тавлид нагашта будем, муносибатҳои тарафайни мо бо ҷаҳон гуногун буд, ки беимонон онро доранд. Павлус муносибати пештараи тарафайни моро бо ҷаҳон тасвир намуда, гуфта буд: “Шумо бо сабаби хатоҳо ва гуноҳҳои худ як вақте мурда будед. Дар онҳо Шумо мувофиқи давраи ин олам ва иродаи миёна ки дар ҳаво ҳукмрон аст, яъне он рӯҳе ки ҳоло дар писарони исён амал мекунад, зиндагӣ мекардед” (Эфсӯсиён 2:1-2).

Вобаста ба муносибати нави тарафайни шогирдонаш бо ҷаҳон, Исо дар дуои худ ба Худо гуфта буд: “Ман каломи Туро ба онҳо супурдам ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кард, чунки онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман низ аз ҷаҳон нестам. Илтимос намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, балки онҳоро аз шарорат муҳофизат намой; Онҳоро бо ростии Худ тақдир кун: каломи Ту ростист. Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодӣ, Ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодам” (Юҳанно 17:14-18).

Аз ин суҳанони Исо мо мебинем, ки

Муносибати нави тарафайни имондор бо ҷаҳон ҷунин маънӣ дорад, ки ҷаҳон ӯро дӯст намедорад. Исо гуфт: *“Агар ҷаҳон аз Шумо нафрат кунад, бидонед, ки пеш аз Шумо аз Ман нафрат кардааст”* (Юҳанно 15:18). Ӯ шарҳ дод, ки чаро ҷаҳон аз имондор нафрат мекунад, вақте ки гуфт: *“Агар Шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон мансубони худро дӯст медошт: лекин азбаски Шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман Шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, аз ин сабаб ҷаҳон аз Шумо нафрат мекунад”* (Юҳанно 15:19).

Агар имондор ба ҷаҳон тааллуқ надорад, пас вай ба кӣ бояд тааллуқ дошт? Исо ба ин савол ҷавоб дод, вақте ки гуфт: *“Лекин ҳамаи инро барои исми Ман ба Шумо хоҳанд кард, чунки Фиристандаи Маро намушиносанд”* (Юҳанно 15:21).

Ҷаҳон ба имондор меҳандад ва ба ӯ нафрат менамояд вале имондор бояд нисбати ҷаҳон ҳамдарду ба ӯ шарик бошад. Пеш аз мавлуди нав имондор монанди беимонон муносибату арзиши якхела доштанд, вале пас аз он ки Масеҳ ҳамчун Худованду Наҷотдиҳанда шинохта шуд, ҳама чиз иваз гашт. Муносибату арзишу тарзи зиндагии имондор ба беимон қаробате надорад. Муносибати нави имондор ба ҷаҳон ҷунин маънӣ дорад, ки ӯ ба гуноҳи ҷаҳон нафрат дорад, лекин нисбати одамоне, ки дар ҷаҳон бо гуноҳ зиндагӣ менамоянд, муҳаббату ғамхорӣ зоҳир менамояд. Ин муносибати нави тарафайн аз суҳанони Петрус айёнанд: *“Лекин Шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо доништа шудаед, то аз камолоти ӯ, ки Шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибӣ Худ даъват намудааст, нақл кунед”* (1 Петрус 2:9).

Азбаски мо иваз шудаем, ҳоло вазифа дорем, ки ин муҳаббати навро ба дигарон барем. Мана ин аст муносибати нави тарафайн бо ҷаҳон.

Дар хотима, лутфан, аз Библия Юҳанно 3:1-3 ва 1 Юҳанно 5:1-5-ро хонед.

Барои мушоҳида ва муҳокима

- 1. Ҷор муносибати нави тарафайнро номбар кунед, ки ба онҳо масеҳӣ сару кор дорад.**

2. Вақте ки одам Масеҳро ҳамчун Начотдиҳанда қабул менамояд ӯ _____Худо мегардад.
3. Дар ҳаёти мо муносибати нави тарафайн ҳамчун фарзандони Худованд чӣ маъно дорад?
4. Вақте ки фарзанди волидони беимон аз нав тавлид меёбад, чӣ муносибатҳои нави тарафайн пеш меоянд?
5. Имондори нав чӣ тавр таъқиби аъзоёни беимони оиларо паси сар менамояд? Чор чизро номбар кунед, ки имондор бояд лаҳзаҳо истифода барад.
6. Вақте ки Шумо аз нав тавлид ёфтед, ин ба муносибати тарафайни Шумо бо оила ва дӯстонатон чӣ гуна таъсир мерасонад?
7. Муносибати Шумо бо калисо пеш аз азнавтавлидӣ чӣ гуна буд? Ақидаи Шумо пас аз тавлиди нав чӣ гуна иваз шуд?
8. Дар ин дарс мо омӯхтем, ки имондор _____ ба калисо дорад.
9. Ин шаҳодат чӣ маъно дорад: *“Имондорон дар ҷаҳон зиндагӣ мекунад, вале ба ҷаҳон тааллуқ надоранд”*.
10. Муносибатҳои нави тарафайни имондор бо ҷаҳон чӣ гунаанд?

ДАРСИ 7

ФАҲМИШИ НАВИ ТАЪМИД

Вақте ки одам аз нав тавлид меёбад, ӯ дорои фаҳмиши нави таъмид мешавад. Бисёр одамон аз рӯи анъана боварӣ доранд, ки одам пас аз таъмид ёфтани масеҳӣ мешавад. Вале ин ба он чизе ки Библия таълим медиҳад, мувофиқат наменамояд. Дар ин дарс мо бодикқат мебинем, Библия дар бораи таъмид чӣ мегӯяд. Муҳим ин аст, ки вақти ба омӯзиши ин мавзӯӣ гузаштани мо ақлу фаросати мо барои Библия-Каломи Худованд кушода бошад.

Оё таъмид гуноҳро пок месозад?

Не, таъмид гуноҳҳои моро пок намесозад. Библия мегӯяд: *“Он чунон Масеҳ низ як бор Худо барои бардоштани гуноҳҳои бисёр касон қурбонӣ намуда, бори дуюм на аз барои татҳири гуноҳ зоҳир хоҳад шуд, балки барои онҳое, ки ӯро интизор доранд, то наҷот ёбанд”* (Ибриён 9:28).

“Ба ҳасби ҳамин ирода мо ба василаи қурбонии якбори ҷисми Исои Масеҳ тақдир ёфтаем. Аммо Ӯ як қурбониро ба сурати абадӣ барои гуноҳҳо тақдим намуда, ба ямини Худо бинишаст” (Ибриён 10:10, 12).

“Ӯ шахсан гуноҳҳои моро дар Бадани Худ ба дор бардошт, то ки мо аз гуноҳҳо фориғ шуда, барои адолат зиндагӣ кунем; Шумо аз ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтед” (1 Петрус 2:24).

“Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад” (Юҳанно 3:16).

Аз ин сурудҳо мо возеҳу равшан мо мебинем, ки Исо вақте ки барои мо мурд, Ӯ арзиши гуноҳҳои моро пардохт ва мо он вақт аз гуноҳҳо пок мегардем, ки ба Ӯ боварӣ дошта бошем. Ин сурудҳо нишон медиҳанд, ки қурбонии Масеҳ як бор рӯй дод ва ин абадисту ҳеч гоҳ аз сари нав тақдор намеёбад.

Оятҳои зеринро хонед ва дарёбед, ки чӣ тавр одам фарзанди Худованд шуда аз гуноҳҳо пок мегардад.

“Ба ростӣ, ба ростӣ ба Шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишнавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст” (Юҳанно 5:24).

“Зеро мо эътироф менамоем, ки одамизод сарфи назар аз аъмоли шарият, ба воситаи имон сафед мешавад” (Румиён 3:28).

Исои Масеҳ таъмид ёфта буд. Ў барои он таъмид ёфт, ки гуноҳхояшро пок созад? Библия таълим медиҳад, ки Исо бегуноҳ буд *“ ва дар Ў гуноҳе нест” (Юҳанно 3:5б).*

Библия таълим намедиҳад, ки таъмид гуноҳхоро пок месозад.

Библия дар бораи таъмид чӣ мегӯяд?

Биед дар Библия намунаҳои қабули таъмиди баъзе одамонро мебинем.

Исои Масеҳ

Дар Матто 3:13-17 мо мехонем:

“Он гоҳ Исо аз ҷалил ба ўрдун назди Яҳё омад, то ки аз вай таъмид ёбад”. Лекин Яҳё ўро боздошта гуфт: “Маро лозим аст, ки аз Ту таъмид ёбам, ва Ту назди ман меой?” Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Алҳол бигзор: зеро ки моро лозим аст ҳар навъ адолатро ин тавр ба ҷо оварем” Пас Яҳё ўро вогузошт. Ва Исо таъмид ёфта, дарҳол аз об баромад, ва инак осмон барои Ў кушода шуд, ва Рӯҳи Худоро дид, ки чун кабутаре нозил шуда, бар Ў қарор мегирад. Ва инак, овозе аз осмон расид, ки мегуфт: “Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар ўст”.

Аз ин оятҳо мо мебинем, ки

- 1. Таъмид- ин талабот барои фарзанди Худованд аст.**
- 2. Исо пеш аз таъмид ёфтани Писари Худованд буд.**
- 3. Исо таъмид ёфт на барои пок кардани гуноҳхояш, балки барои итоаткориашро ба падар нишон додан.**
- 4. Исо вақте ки таъмид ёфт, калонсол буд.**
- 5. Исо дар об ғўтга зад.**
- 6. Худо аз Писари итоаткори Худ розӣ буд.**

Хочаи Ҳабашӣ

Ин нақл дар *Аъмол* 8:26-39 мебошад. Лутфан ин ҳикояро пурра аз Библиятон хонед.

Акнун боз ин оятҳои асосиро, ки вобаста ба таъмиданд, хонед.

*“Он хоҷасаро ба Филиппус гуфт: “Аз ту саволе дорам, ки набӣ инро дар ҳаққи ки мегӯяд? Оё дар ҳаққи худаи ё дар ҳаққи каси дигаре? Он гоҳ Филиппус даҳони худро кушод ва аз ҳамон Навишта сар карда, ба ӯ аз Исо башорат дод. Дар ин миён дар аснои роҳ, онҳо ба обе расиданд, ва хоҷасаро гуфт: “Инак, об; ба таъмид гирифтаним чӣ чиз монеъ мешавад?” Филиппус гуфт: “Агар аз таҳти дил имон оварда бошӣ, ҷоиз аст” Вай дар ҷавоб гуфт: “Имон дорам, ки Исои Масеҳ Писари Худост”. Сонӣ фармон дод, ки аробаро нигоҳ дорад, ва ҳар ду, Филиппус ва хоҷасаро, ба об фууромаданд, ва ӯро таъмид дод. Вақте ки аз об баромаданд, Рӯҳи Худованд Филиппусро даррабуд, ва хоҷасаро дигар ӯро надида, роҳи худро ба хурсандӣ давом дод” (*Аъмол* 8:34-39).*

Аз ин оятҳо мо мебинем, ки

- 1. Хочаи ҳабашӣ калонсол буд, вақте ки таъмид ёфт.**
- 2. Сараввал ӯ башорати Исоро шунид, сипас ӯ имондориашро ба Исои Масеҳ, ҳамчун Писари Худованд иқрор намуд, сипас ӯ таъмид ёфт.**
- 3. Одам пас аз навтавлидӣ таъмид меёбад.**
- 4. Хоча худаи шахсан ба Масеҳ мурочиат кардан хост ва худаи барои худаи таъмидро интихоб намуд.**
- 5. ӯ дар об ғӯтга занонида шуд.**
- 6. Вақте ки ӯ боварӣ пайдо карду таъмид ёфт, ӯ молмоли хушбахтӣ гашт. Итоат кардан ба Масеҳ ин хушбахтӣ аст.**

Зиндонбон дар Филиппӣ

Ин ҳикояро аз Библия дар *Аъмол* 16:25-34 хонед.

Аз сари нав ба ин оятҳо диққат диҳед.

“Зиндонбон чароге талаб карда, ба дарун давида даромад ва ларзон шуда пеши пои Павлус ва Сило афтод”; Сонӣ онҳоро берун оварда гуфт: *“Эй огоён! Чӣ бояд бикунам, то ки наҷот ёбам?”* Гуфтанд: *“Ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту аҳлу байти худ наҷот хоҳӣ ёфт. Он гоҳ каломи Худовандро ба вай ва тамоми аҳли байташ мавъиза карданд. Дар ҳамон соати шаб зиндонбон онҳоро берун оварда, захмҳояшонро шуст, ва фавран худаиш ва тамоми аҳли байташ таъмид гирифтанд. Ва онҳоро ба хонаи худ оварда, дар пешанион хӯрок монд, ва бо тамоми аҳли байти худ шод шуд, ки ба Худо имон овард”* (Аъмол 16:29-34).

Аз ин оятҳо мо мебинем, ки

- 1. Одам ба Масеҳ бовар кард (мурочиат намуд).**
- 2. Пас аз он ки ӯ ба Масеҳ бовар кард, таъмид ёфт.**
- 3. Вақте ки ӯ калонсол буд, таъмид ёфт.**
- 4. Одам ва оилаи ӯ молмоли шодмонӣ гаштанд, пас аз он ки наҷот ёфтанду таъмид гирифтанд.**

Аз ин се мисоли таъмид дар Библия чор ҳақиқати асосӣ аст.

1. Ҳар як одаме, ки таъмид ёфт, худаиш қарор дод, ки таъмид гирад. Онҳо медонистанд, ки чӣ қор мекунанд ва чаро мекунанд (дар Библия таълимот дар бораи таъмиди кӯдак нест).
2. Таъмид пешопеши ҳаёти ивазшаванда дар Масеҳ аст.
3. Имондорони нав бе шакку шубҳа аз таъмиди худ хушҳол буданд. Онҳо аз пайгирии Масеҳ дар таъмид шарм намедоштанд.
4. Ҳар кадоми онҳо дар об ғўтга заданд. Онҳо бо об *“фурӯ рафтанд”*-ӯ аз об *“баромаданд”*. Калимаи юнонии аҳди ҷадидӣ, ки *“таъмид”*-ро тарҷума мекунад, маънии *“ғўтга задан”*-ро дорад. Дар Аҳди ҷадид ҳеч чой мо мисоли одамеро намебинем, ки *“обпошидашуда”* ё *“обрехташуда”* бошад. ҳамаи онҳо дар об ғўтга заданд.

Таъмид аҳди ҷадидӣ барои онҳое, ки боварӣ карданд.

Дар Аъмол 18:8 мо мехонем: *“Кристус, ки сардори кунӣшт буд, ба тамоми аҳли байташ ба Худованд имон овард, ва бисёр аз Қўринтиён, чун шуниданд, имон оварданд ва таъмид гирифтанд”*.

Аз ин оятҳо мо мебинем, ки одамон аввал башоратро шуниданд, сипас бовар карданду таъмид гирифтанд. Ин тартибро қайд намоед. Чӣ тавре, ки аз мисолҳои таъмиди Аҳди ҷадид мо мебинем, тартиб ҳама вақт як хел аст. Дар Библия тартиб ҳама вақт як аст. Таъмид ҳеч вақт пеш аз имон нест.

Ин ҳақиқат дар Аъмол 19:4-5 дида мешавад:

Павлус гуфт: *“Таъмиде ки Яҳё меод, таъмиди тавба буд, ва ӯ ба мардум мегуфт: “Ба он Касе ки баъд аз ман меояд, яъне ба Исои Масеҳ имон оваред” Чун инро шуниданд, ба исми Исои Худованд таъмид гирифтанд”*.

Аз ин оятҳо айён аст, ки таъмид барои он одамонест, ки аз гуноҳ рӯй гардонда ба Исои Масеҳ, ҳамчун Наҷотдиҳандаи Ягона комилан така менамоянд.

Таъмид дар калисои аҳди ҷадидии аввалин

Дар Аъмол 2:41 мо меҳонем: *“Пас онҳое, ки каломи ӯро бо рағбат қабул карданд, таъмид гирифтанд, ва дар ҳамон рӯз тақрибан се ҳазор нафар бо онҳо ҳамроҳ шуданд”*.

Петрус мавъиза мекард ва бисёриҳо ба башорати ӯ бовар мекарданд. Боваркардагон таъмид меёфтанд ва худи ҳамон рӯз аз ӯи гурӯҳ (калисо) мегаштанд.

Муҳим ин аст, ки тартиб ҳама вақт як аст: бовар мекуни, сипас таъмид меёбӣ. Боз аз ин оятҳо муайян намудем, ки аз ӯи Калисо ононе шуда метавонанд, ки аввал бовар карданду сипас таъмид ёфтаанд.

Охирин супориши Исо ба шогирдонаш дар Матто 28:19-20 мебошад: *“Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба Шумо фармудам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охири замон бо Шумо ҳастам” Омин!*

Дар ин амри муҳим Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки пеш аз ҳама одамонро шогирдони Ӯ созанд ва сипас онҳоро таъмид намоянд.

Аз ин мисолҳо бармеояд, ки аввал азнавтавлидшавӣ ба миён меояду сипас таъмид.

Боз мо омӯхтем, ки таъмид аз гуноҳҳо пок намесозад, вале ба василаи қурбонии Масеҳ дар салиб авфи гуноҳҳо ва пок шудан аз онон имконпазир мегардад.

Чаро мо таъмид меёбем?

- 1. Мо бояд таъмид ёбем, чунки Исо таъмид ёфта буд ва амр мекунад, ки мо низ таъмид ёбем.**
- 2. Аз мисолҳои таъмид дар Библия мо дарёфтем, ки амали таъмид, ин намоиш ба ҷаҳон аст, ки мо дар кадом тарафем. Ин қадамест ба монандшавии ошкоро. Ин шаҳодати қушодаи ошкорост, ки мо шогирдони Исои Масеҳ мебошем. Мо ба ҷаҳон эълон мекунем, ки мо дар тарафи ӯем ва ӯро пайгирӣ менамоем.**

Ба воситаи таъмид имондор қисме аз оилаи калисои маҳаллӣ мегардад. Дар Аъмол 2:41 мо дидем, ки имондорон таъмид ёфтанд ва сипас дар гурӯҳ муттаҳид гаштанд. Вақте ки мо таъмид меёбем, мо ба Калисо монанд мешавем ва қисми ӯ мегардем. Мана барои чӣ муҳим аст, ки ҳар як имондор дар калисое салиб кашад, ки он ҷо ҳақиқати Библия мавъиза ва амалӣ мегардад. Имондори ҳақиқӣ меҳаҳад дар Калисои Аҳди ҷадидӣ як шавад. Вақте ки имондор таъмид меёбад, ӯ бо Масеҳ ва калисои маҳаллӣ як мешавад.

Чаро бояд ғӯтонида шуд?

- 1. Дар Аҳди ҷадид калимаи юнонии “таъмид” маънии ғӯтониданро дорад.**
- 2. Танҳо чунин шакли таъмид дар Библия оварда шудааст. Масеҳ ба воситаи ғӯтта задан таъмид ёфта буд, дар мисолҳои ин дарс мо дидем, ки дигар одамон низ ин тавр таъмид ёфтанд.**
- 3. Танҳо ғӯтта задан тасвири ҳақиқии марги имондор барои гуноҳ ва эҳёшавии ӯ дар ҳаёти нав бо Масеҳ аст.**

Дар Румиён 6:4 Павлус мегӯяд: “Пас мо дар мамотаи таъмид ёфта, бо Ў дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав қадамгузор шавем”.

Таъмид ин дафни ҳақиқӣ нест, ин тасвири рамзии дафн ва ё марг аст. Вақте ки одам аз нав эҳё мешавад, вай барои табиати пур гуноҳи худ мемурад. Ин дар тасвири таъмид, вақте ки одам дар зери об аст, нишон дода шудааст. Таъмид ин тасвири он чизест, ки аллакай рӯй додааст, вақте ки одам эҳё гашта буд. Вақте ки имондор аз об берун мешавад, ин тасвири ҳаёти нав аст, ки ӯ пас аз эҳёшавӣ доро гашт. ҳаёти нав аз таъмид оғоз намеёбад. Имондор аллакай соҳиби ҳаёти нав аст, вале пас аз таъмид аз об баромадан ин манзари эҳёшавӣ дар ин ҳаёти нав аст.

Ман Масеҳро ҳамчун Начотдиханда ва Худованди худ қабул намудам. Акнун ман бояд чӣ кор кунам.

Агар Шумо аъзои гурӯҳи одамоне мебошед, ки ба наздикӣ эҳё гаштаанд, шояд Шумо хоҳед, ки ҳамчун гурӯҳ оилаи рӯҳониро ташкил намуда якҷоя салиб кашед, ки номи он калисо аст. Дар боби оянда мо калисои Аҳдичадидиро ва тарзи созмони онро меомӯзем.

Агар Шумо аъзои чунин гурӯҳ набоед, шояд Шумо дар паҳлӯи калисое зиндагӣ мекунед, ки он ҷо таълимот аз рӯи Библия мебошад. Агар не, Шумо бояд чунин калисоро ҷӯед ва бо аъзоёни он дар бораи хоҳиши таъмид доштанатон гап занед.

Баъзе аз дӯстони Шумо шояд ба Шумо ханданд, агар Шумо анъанаҳои динии таъинкардаи одамро тарк намоед, то ин Библияро пайгирӣ кунед, вале Худо қаноатбахш мегардад ва Шумо хушҳол мешавед.

Барои мушоҳида ва муҳокима

- 1. Дар ин дарс мо омӯхтем, ки начоти мо тавассути қурбонии Масеҳ _____ ва таъмид _____ имконпазир гашт.**

2. Одам ба воситаи:
таъмид _____
имон ба Исо _____ фарзанди Худо мешавад.

3. Чор ҳақиқати асосиро номбар кунед, ки Шумо дар намунаҳои таъмиди Библия дидед?

4. Дар Аъмол 18:8 дар ин дарс тартиби дақиқи таъмидро дидем. Ин тартибро бо се калима нишон диҳед.

5. Дар Аъмол 2:41 мо омӯхтем, ки одамон шуниданд, имон оварданд, таъмид намуданд ва ба гурӯҳ _____.

6. Чаро имондор бояд таъмид намояд?

7. Калимаи таъмид чунин маънӣ дорад.

8. Масеҳии ҳақиқӣ бояд чунин таъмид ёбад: бо об пошидан _____, бо ғӯтта задан _____.

9. Кай одам метавонад, таъмид намояд?

10. Вақте ки имондор таъмид меёбад, салиб мекашад Ў бо _____ ва калисои маҳаллӣ як мешавад.

ДАРСИ 8

ОИЛАИ НАВ- КАЛИСО

Вақте ки модар ба тифл ҳаёт медиҳад, оё бо ин масъулияти волидайнӣ Ў тамом мешавад? Бо тифл чӣ рӯй медиҳад, агар

волидон дар бораи ӯ ғамхорӣ нанамоянд, агар оилаи носолим бошад? Агар нисбати кӯдак мунтазам бепарво бошанд, хӯроки ӯ хуб набошад, кӯдак ҳамчун шахсияти солим ба воя намерасад. Кӯдак мӯътадил инкишоф намеёбад. Кӯдаки солим ба чӣ эҳтиёҷ дорад, то ин ки рӯҳонию мӯътадилу ҷисмонӣ дуруст инкишоф ёбад? Ҳар як тифл ба ғамхорӣ, хӯрок ва муҳаббат ниёз дорад. Волидон барои таъмини ин чизҳои барои тифл зарурӣ масъуланд. Талаботи кӯдак аз ҳама беҳтар дар оила таъмин карда мешавад.

Дар байни тифли навтавлидёфта ва Масеҳии аз навтавлидгашта баъзе монандиҳо мавҷуданд. Имондори нав бояд хӯроки рӯҳонӣ, ғамхорӣ ва муҳаббатро қабул намояд. Агар бо хӯроку ғамхорӣ ва муҳаббатро қабул намояд. Агар бо хӯроку ғамхорӣ ва муҳаббати зарурӣ имондори нав таъмин набошад, мӯътадил инкишоф ёфта ва ҳамчун фарзанди Худованд манфиатовар будан барои ӯ мушкил аст. Баъзе вақт мо одамонро мебинем, ки аз навтавлив ёфтаанд, вале боз ба табиати кӯҳна баргаштаанд ва ба ҳаёти масеҳӣ фаъолона иштирок наменамоянд. Онҳо зиндагӣ карда метавонанд, вале заифу носолиманд.

Чӣ тавр имондори нав бояд инкишоф ёбад? Чӣ тавр ин эҳтиёҷоти асосиро бояд таъмин намуд?

Худованд барои оодасозии таъминоти ин эҳтиёҷоти фарзандонаш нақша дорад. Чӣ тавре ки ӯ оиларо барои таъмини эҳтиёҷоти тифли навтавлидгашта офарид, ҳамин тавр ӯ оила- калисоро барои таъмини эҳтиёҷоти имондори аз навтавлидгашта оода сохт.

Калисо чист?

Мо калисои Ахдичадидро дар китоби Аъмол мебинем.

“Пас онҳое ки каломии ӯро бо рағбат қабул карданд, таъмид гирифтанд, ва дар ҳамон рӯз тақрибан се ҳазор нафар одам бо онҳо ҳамроҳ шуданд. Ва онҳо бо шунидани таълими ҳаввориён, бо мушоракати онҳо, бо шикастани нон ва бо дуо гуфтан машғул буданд. Ҳама саросар ба ҳарос афтада буданд, ва бисёр мӯъҷизот ва аломат аз дасти ҳаввориён дар Ерусалим ба амал омад. Ҳамаи имондорон бо ҳам муттаҳид ва дар ҳама чиз шарик буданд. Молу мулки худро мефуруштанд, ва ба ҳама мувофиқи эҳтиёҷоти ҳар кас, тақсим мекарданд. ҳар рӯз якдилона дар маъбад ҷамъ мешуданд ва дар хонаҳои худ нон шикаста, бо дилхӯшиӣ ва самимият бо ҳам хӯрок

мехӯрданд. Худоро ҳамду сано мехонданд ва дар миёни тамоми мардум меҳру муҳаббат пайдо мекарданд, ва Худованд ҳар рӯз касонеро, ки наҷот меёфтанд, ба аҳли калисо меафзуд” (Аъмол 2:41-47).

Ин имондорон оилаи рӯхонӣ буданд. Онҳо монанди оила рафтор менамуданд. Онҳо дорои муносибати нави тарафайни хоҳару бародарӣ буданд, чунки онҳо Худо-Падари рӯхониашонро пайгирӣ менамуданд.

Калисо- ин гурӯҳи одамонест, ки гуноҳҳои худро паси сар намуда, пурра ба Масеҳ ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованди худ така менамоянд. Сипас онҳо тавассути ғўтта задан таъмид ёфтаанд. Ин шахсиятро мунтазам ҳамчун аъзоёни оилаи Худованд вомехӯранд. Онҳо якҷоя ибодат менамоянд, Худоро сипосгузорӣ менамоянд, Библияро меомӯзанд, масеҳро ситоиш менамоянд ва кӯшиш менамоянд, ки шоҳигарии ӯро дар замин васеъ намоянд. Ин Калисо аст.

Дар пешсухани мактуби худ Павлус ба имондорони Таслӯникиё менависад: *“Павлус ва Силвонус ва Тимотиюс ба калисои Таслӯникӣ, ки дар Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд аст, файз ва осоиштагӣ аз ҷониби падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар Шумо бод” (1 Таслӯникиён 1:1).*

Возеху равшан аст, ки **Калисо-** ин гурӯҳи одамони ба Худо имондошта ва дар хидматгузорӣ ба ҳам алоқадоршта мебошанд. **Калисо-** ин бино нест. Калисо метавонад дар биное вохӯрад, ки номи он Хонаи ибодатгузорӣ аст, ё дар бинои маъбад, дар хонаи яке аз аъзоён ё ҷои ҷамъиятӣ ба монанди хонаи маданият, идора ва ғайра. Калисое, ки дар хонаи имондор вомехӯрад, айнан монанди ҳамон калисоест, ки дар бинои махсус барои ин кор сохташуда вомехӯрад.

Павлус гуфт: *“ҳам чунин ба аҳли калисое, ки дар хонаи онҳо ҷамъ мешаванд, салом гӯед” (Румиён 16:4).*

Румиён 16:23 *“Ғоюс, ки мизбони ман ва тамоми аҳли калисо мебошад, ба Шумо салом мегӯяд”.*

Исо асосгузор, сар ва сарчашмаи ҳаёт барои калисо мебошад. Ӯ дар Матто 16:18 гуфт: *“... Ва бар ин сахра Ман калисои Худо бино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах ба он голиб нахоҳад шуд”.*

Библия мегӯяд, ки Исо сари бадани Калисо аст: *“Ва Ў пеш аз ҳама чиз аст ва ҳама чиз дар Ў вуҷуд дорад. Ва Ў сар бадан, яъне Калисост, Ў навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз Ў аввалин бошад”* (Қўлассиён 1:17-18).

Аз ин оятҳо мо мебинем, ки Масеҳ сари Калисо мебошад. Ў сарчашмаи ҳаёти бадан аст. Калисо дар зери ҳукми Масеҳ аст. *“Чунки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сари Калисо ва Наҷотдиҳандаи бадан аст”* (Эфсӯсиён 5:23). ҳар як аъзо зери ҳукми Масеҳ аст. Муҳим ин аст, ки калисо имконият надихад, ки ягон одам ва ё ягон ташкилот ҳукму назорати қатъиро аз болои аъзоёни он ҷорӣ намояд. Исо- ягона шахсест, сазовори садоқати ҳаматарафа ва қатъии мо.

Калисо чӣ кор мекунад?

Аз сари нав Аъмол 2:41-47-ро хонед. Аз ин оятҳо мо 9 фаъолияти асоси имондори калисо ташкилмекардагиро мебинем.

- 1. Онҳо ба Исои Масеҳ умед бастанд.**
- 2. Онҳо таъмид ёфтанд.**
- 3. Онҳо ба гурӯҳ муттаҳид шуданд.**
- 4. Онҳо вақтро дар омӯзиш сарф намуданд.**
- 5. Онҳо дар муносибату гуфтугӯй иштирок намуданд.**
- 6. Онҳо якҷоя ибодат намуданд.**
- 7. Онҳо барои тоату ибодат мунтазам вохӯрданд.**
- 8. Онҳо ҳама ташвишро байни худ тақсим намуданд, то ин ки эҳтиёҷоти ҳар оила таъмин гардад.**
- 9. Онҳо бо гурӯҳ мунтазам имондорони навро ҷалб намуданд.**

Се талаботи асосии тифли навтавлидэфтаро ба ёд оред: хӯрок, ғамхорӣ ва муҳаббат. Аз нӯҳ амали асосгузори калисои Аҳдичадидӣ Шумо мебинед, ки чӣ тавр эҳтиёҷоти имондори навро қонеъ кардан мумкин аст. Калисо Каломи Худованд ва ибодат карданро якҷоя меомӯзонад. Ин ғизои рӯҳониро, ки имондори нав ба он эҳтиёҷ дорад, таъмин менамояд. Онҳо якҷоя муносибат ва тоату ибодат менамоянд. Ин ғамхорию, ки бо он имондори нав эҳтиёҷ дорад, таъмин менамояд. Ва имондори нав дар ҳама ҷабҳаҳои ин фаъолият муҳаббатро ҳис менамояд.

Калисо ба беимонон низ наздик мешавад ва муҳаббати Худовандро бо онҳо бо ҳам мебинад.

“Лекин Шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо дониста шудаед, то аз камолоти ӯ, ки Шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибии Худ даъват намудааст, нақл кунед” (1 Петрус 2:9).

Дар дарси дигар мо фаъолияти калисоеро меомӯзем, ки ба дигарон наздик мешавад.

Калисо чӣ хел оғоз меёбад?

Боз як бори дигар ба нӯҳ фаъолияти асосии Калисои Аҳдичадидӣ, ки дар Аъмол 2:41-47 нишон дода шудааст, нигаред. Вақте ки гурӯҳи одамон барои ҳаллу фасли ин 9 амалиёт якҷоя шудан мехоҳанд, калисо тавлид меёбад.

Гурӯҳ ба Калисо табдил меёбад, вақте ки имондорон таъмид меёбанд ва қарор медиҳанд, ки ҳамчун оилаи масеҳӣ мунтазам вохӯрда ибодат намоянд, Библияро омӯзанд, то ин ки Башоратро ба дӯстону ҳамсолҳо расонанд.

Гуфтани вақте ки гурӯҳ ба калисо табдил меёбад мушкил аст. Маросими махсус ва ё маҷлиси ташкилӣ барои тавлиди калисо чизи асосӣ ба Шумор намераванд. Рӯҳи ягонагӣ ва ҳамфикрии оилавӣ пурқувват мегардад, вақте ки гурӯҳ қарор медиҳад, таъмид ёбаду мавҷудияташро ҳамчун калисо идома диҳад.

Биёед баъзе маслиҳатҳои амалиро бинем, то ин ки фаъолияти калисоро ибтидо гузорем.

- 1. Гурӯҳ бояд вақти маҷлисиҳои мунтазамро муайян намояд. Аз рӯи одати калисои Аҳдичадидӣ рӯзи вохӯрӣ рӯзи якшанбе аст, чунки ин рӯз рӯзест, ки Масеҳ эҳё гашт. Бар замми якшанбе, калисо боз метавонад, кадом рӯзе, ки хоҳад барои ибодат, барои омӯзиши Библия ба сӯҳбат чамъ шуда метавонад.**

Калисоҳои аҳдичадидӣ бисёр вақт дар хонаҳо вомехӯрданд. Вохӯриҳо оддӣ ва кушода буданд, дар онҳо ҳама кас иштирок карда метавонист. ҳар як одам касе буд. ҳар як одам тавассути имонаш бо

Масеҳ бародар буд. Вақте ки онҳо оила шуданд, фарқиятҳои синфӣ барҳам хӯрд.

2. Гурӯҳ бояд барои фаросати интихоби оне, ки сарвари тоату ибодат дар калисо ва омӯзиши Библияро дорад, ибодат намояд. Тамоми гурӯҳ бояд якҷоя чамъ шаванд, то 5 ин ки бобҳои 3 ва 4-и 1 Тимотиюсро хонанд.

Дар ибтидо ба доштани як сарвари доимӣ зарурият нест. Дар баъзе калисоҳо гурӯҳ тез муайян менамояд, ки сарвари доимии онҳо дар омӯзиши Библия кӣ бояд шавад. Дар вақти интихоби сарвари оятхонӣ низ ин аз рӯи адолат мешуд. Вале дар баъзе калисоҳо то сарвари домиро интихоб кардан, одамони гуногун ба омӯзиши Библия ва оятхонӣ сарварӣ менамоянд. Аъзоёни гурӯҳ пас аз ибодатҳои бисёр бояд интихоб намоянд, ки кадом сарвар ба онҳо лозим аст. Ибораи “*ҳар як одам касе ҳаст*”-ро дар оилаи калисоӣ нағз бояд дар хотир дошт. Ба як одам имкон додан лозим нест, ки ҳама корро кунад. Аъзоёни бадан бояд фаъол бошанд, агар онҳо солиманд. Табиист, агар сарвари оятхонӣ ва омӯзиши Библияро шахсони гуногун пеш баранд. ҳар як аъзои гурӯҳ бояд қудрати дар назди омма ибодат карданро дошта бошад. Худпарастии одамӣ ҳамон вақт ба вучуд меояд, ки худи як одам ҳам месарояд, ҳам ибодат менамояд, ҳам мавъиза мекунад.

Дар интихоби роҳбар аз одаме эҳтиёт шавед, ки бисёр вақт гап задан меоҳад. Нотиқи хуб ин ҳатман роҳбари хуб буданро намефаҳмонад. Лаёқати гуфтан- ин маънии истеъдоди роҳбариро надорад. Дар интихоби роҳбар ба порсой, имондорӣ, ба фазилат ҳамчун сифатҳои асосии роҳбар диққат диҳед.

3. Калисо вақте ки чамъ мешавад, чӣ кор менамояд? Шояд, Шумо хоҳиши хондани Аъмол 2:41-47-ро дошта бошед, то бинед, ки калисои Аҳдичадидӣ чӣ кор кард.

Ҳар як калисо тарзи фаъолияти шахсии худро дорад. Дар ибтидо, дар вақти хидматгузории якшанбе гурӯҳ метавонад, вақташро бо ибодат, хондани умумии оятҳо, омӯзиши Библия, нақлҳо аз таҷрибаи шахсии худ сарф намояд. Омӯзиши Библия метавонад дар шакли мавъиза бошад ё касе гурӯҳро дар омӯзиши бобҳои Библия сарварӣ менамояд.

Вобаста ба он, ки калисо чӣ тавр ба камол мерасад, хидматгузори табиӣ бояд аз 5 қисм иборат бошад:

1) ибодат; 2) сурудхонӣ; 3) аъзоён

бояд аз таҷрибаи якдигар нақл кунанд.

4) даҳяки калисо ва садақа оранд; 5) Библияро омӯзанд.

Ин панҷ қисм мувофиқи хоҳиши гурӯҳ метавонанд, дар тартиби дилхоҳ бошанд.

Маблағҳои калисо

Пас аз якчанд ҳафтаи маҷлисҳо калисо қарор медиҳад, ки садақадихии ихтиёрӣ қисми мунтазами ҳар як хидматгузорӣ бошад. Аъзоён мефаҳманд, ки китобҳои нав, ё курсҳои иловагӣ заруранд. Ҳама эҳтиёҷоти маблағиро калисо бояд аз ҳисоби даҳяк ва садақаҳои ихтиёрии аъзоён қаноатманд намояд. Агар калисо нав аст ва ӯ дар хонаи яке аз аъзоён воқеъ аст, аз рӯи ақл мебуд, агар фонди махсус барои сохтани бино барои маҷлисҳо кушода мешуд. Ин лоиҳаи дарозмуддат аст, вале бо мунтазам чамъ шудани даҳяк ва садақаи аъзоён ин амалишаванда мебошад.

Вақте ки калисо дар вақти ҳар чамъомади якшанбегӣ даҳяк ва садақа чамъ карданро қарор медиҳад, вай бояд ҳазинадорро интихоб намояд. Ҳазинадор чун дигар хидматгузoron бояд аъзои доимии фаъоли калисо, бовичдон, масъул бошад. Ва ҳисобу китобро хуб донад. Одатан ёрдамчии ҳазинадорро низ интихоб менамоянд. Ҳазинадор ва ёрдамчиаш дар банки наздиктарин ҳисоби ҷорӣ мекушоянд. Калисо ҳамчун гурӯҳ бояд ҳал кунад, кай ва чӣ тавр бо имзои ҳазинадор ва ёрдамчиаш гирифта шаванд. Сарфи маблағҳо бояд бо розигии калисо амалӣ гардад.

Аъзоёни нав

Вақте ки имондорони нав пайдо мешаванд, ки дар ҳаёташон тағйиротҳо ба амал омадаанд, бо онҳо зарур аст, ки таъмид ёбанд ва ба оилаи калисо ҳамроҳ шаванд. Оилаи калисо қарор мекунад, ки барои таъмид омода мебошад. Калисо инчунин ҳал менамояд, ки чӣ

имондорони навро таъмид медиҳад. ҳар як аъзои калисо метавонад, таъмидро сарварӣ намояд, агар калисо ба вай ин ҳуқуқро медиҳад.

Мо омӯхтем, ки ҳар як имондор бояд ба оилаи масеҳӣ- калисо тааллуқ дошта бошад. Мо омӯхтем, ки талаботҳои асосии имондор ҳамон вақт қаноатбахш мегардад, ки вай қисми оилаи масеҳӣ мешавад. Мо донистем, ки Калисо чӣ асту вай дар ҳаёти ҳаррӯза ва хидматгузори чӣ гуна нақш мегузорад.

Барои мушоҳида ва муҳокима

- 1. 3 талаботи асосии имондор _____, _____ ва _____.**
- 2. Дар Аъмол 2:41-47 мо 9 амали асосии калисои Аҳдичадидро мебинем. Кадоме аз онҳо ба се талаботи имондор муносибат доранд? Моддаҳои 4 ва 7 ба хӯрок муносибат доранд, вале кадомаш ба муҳаббату ғамхорӣ алоқаманданд?**
- 3. Калисо чӣ аст?**
- 4. Калисо-ин бино аст. Дуруст _____ Нодуруст _____.**
- 5. Калисои Аҳдичадидӣ бисёр вақт дар _____ Имондорон воқеъ аст (Румиён 16:14).**
- 6. Сари калисо кӣ аст? Роҳиб _____, Масеҳ _____.**
- 7. Кай гурӯҳи Библияро меомӯхтагӣ калисо мешавад?**
- 8. Кӣ сарварони калисоҳоро интихоб менамояд?**
- 9. 3 тавсифномаи асосии сарварони хубро нишон диҳед.**
- 10. Хидматгузори табии бояд аз панҷ қисм иборат бошанд. Ин:**

11. Ҳама эҳтиёҷоти пули калисо бояд аз ҳисоби

Аъзоён амалӣ гардад.

ДАРСИ 9

БА ЁДОВАРИИ НАВ- ШАБНИШИНИИ ТАОМИ ШОМИ ХУДОВАНД

То ин ки рӯҳан солим бошанд, аъзоёни калисо бояд Шабнишинии Худовандро ҳамчун қисми доимии ҳаёти масеҳӣ фаҳманд ва дар он ширкат варзанд. Ин дар ҳаёти калисо чизи муҳим аст. Дар ин дарс мо таълимоти Библияро дар бораи Шабнишинии Худованд меомӯзем.

Пеш аз он ки Масеҳ дар салиб бимирад, Ў шогирдонашро даъват кард, ки бо Ў хӯроки махсуси хотиравии шомашро тановул намоянд. Ин Шабнишинии Худованд ном дорад. Баъзан Шабнишинии Худованд пешоянд номида мешавад.

Дар 1 Қӯринтиён 11:23-29 Павлус мегӯяд:

“Зеро ман аз Худованд чунин қабул кардам ва ба шумо низ супурдам, ки Исои Худованд, дар он шабе ки ўро таслим карданд, нонро гирифт. Ва баракат дода пора кард ва гуфт: “Бигиред, бихӯред, ин Бадани Ман аст, ки барои шумо пора карда мешавад; инро ба ёдгории Ман ба ҷо оваред”. ҳамчунин косаро пас аз таоми шом гирифта, гуфт: “Ин коса аҳди ҷадид аст, дар Хуни Ман: инро ҳар боре, ки менӯшед, ба ёдгории Ман ба ҷо оваред. Зеро ҳар боре ки ин нонро мехӯред ва ин косаро менӯшед, мамоти Худовандро эълон мекунед, то даме ки Ў биёяд. Бинобар ин ҳар кӣ бе таври ношоиста ин нонро бихӯрад ё косаи Худовандро бинӯшад, бар зидди Бадан ва Хуни Худованд айбдор хоҳад шуд. Пас одамизод бояд худро имтиҳон кунад ва ба ин тариқа аз он нон бихӯрад ва аз он коса бинӯшад. Зеро кас агар дар бораи Бадани Худованд мулоҳиза накарда, ба таври ношоиста бихӯрад ва бинӯшад, вай ба маҳкумияти худ мехӯрад ва менӯшад”.

Шабнишини Худованд чист?

Шабнишини Худованд- ин баёдоварист. Исо гуфт: *“Инро ба хотири Ман кунед”*. ҳар вақте ки имондор дар Шабнишини Худованд иштирок менамояд, Ӯ қурбонии Исоро, ки солҳои зиёде қабл аз ин Ӯ дар салиб намуда буд, ба ёд меорад. Исо аз сари нав дар ҳар як Шабнишинӣ намемирад. Ӯ танҳо як бор мурд. Вобаста ба марги Масеҳ Павлус гуфт: *“ӯ як бор ба амал овард, вақте ки Худо ба унвони қурбонӣ тақдим кард”* (Ибриён 7:27б). Мақсади шабнишинӣ ин ба ёди мо овардани марги ӯст. Ин такрори марги Ӯ нест.

Ду унсуре ҳаст, ки дар Шабнишини Худованд истифода мешавад.

1. Нон

Библия мегӯяд, ки Исо нонро гирифт, онро шикаст ва гуфт: *“Бигиред, бихӯред, ин Бадани Ман аст, ки барои шумо пора карда мешавад: инро ба ёдгории Ман ба ҷо оваред”* (1 Қўринтиён 11:24).

Оё дар ҳақиқат дар Шабнишинӣ нон бо маънои аслиаш Бадани Масеҳ мешавад? Не. Вақте Исо гуфт *“Ин Бадани Ман аст”*, Ӯ рамзӣ гуфт, чунонки дар вақташ дар Юҳанно 10:9 гуфт: *“Ман дар ҳастам”* ё дар Юҳанно 14:6 гуфт: *“Ман роҳ ҳастам”*. Нон ин Бадани Исо намешавад, аз ҳама бештар ин рамзи шикасташавии Бадани ӯст.

Асрори фаҳмиши Шабнишини Худованд дар Каломи Исо мебошад: *“Инро ба ёдгории Ман ба ҷо оваред”*. Ин хидматгузории ба ёдоварист. Мо арзиши бузургеро ба ёд меорем, ки Исо онро пардохт, вақте ки баданаширо ба азоб ҳавола намуд ва бо шиканҷа дар салиб мурд. Нони шикаста бадани меҳкӯби ӯро ба ёди мо меорад. Начоти мо имконпазир гашт барои он, ки қурбоникунии Ӯ дар салиб рух дор, аммо нон ин рамзи бадани Ӯст.

2. Коса, мевани тоқ

Библия мегӯяд: *“Ҳамчунин косаро пас аз таоми шом гирифта гуфт: Ин коса аҳди ҷадид аст, дар Хуни Ман; инро ҳар боре ки менӯшед, ба ёдгории Ман ба ҷо оваред”* (1 Қўринтиён 11:25).

Май- ин рамзи хуни Исост, ки Ў дар салиб дод. Май аслан хун нест ва шуда ҳам наметавонад. Ин рамзи хуни ўст. Ин ба ёди мо меорад, ки Исо хунашро барои мо рехт, Ў ҳаёташро барои мо фидо намуд.

Таоми шоми Худованд (Шабнишини Худованд) – ин хидматгузори махсусест, ки Исои Масех онро барқарор намудааст.

Мақсади шабнишинӣ- ба ёди имондорон овардани Исо ҳамчун сарчашмаи наҷот ва қудрати ҳаёт мебошад. Шабнишинӣ инчунин ба ёди мо меорад, ки Исо боз бармегардад.

Кӣ дар шабнишини Худованд ширкат варзида метавонад?

Дар Луқа 22:14-15 мо меҳонем: *“Ва ҳангоме ки соат расид, Ў назди суфта нишаст, ва дувоздаҳ ҳаввориён бо Ў буданд”*. Ба онҳо гуфт: *“Хеле иштиёқманд будам, ки пеш аз уқубати Худ ин фисхро бо шумо бихӯрам”*.

Нахустин Шабнишини таърихӣ барои шогирдони Исо одамоне буданд, ки онҳо аз нав тавлид ёфтанд ва тавассути дар об ғўтта задан таъмид ёфтанд. Дар 1 Қўринтиён 11-17-23 Павлус вобаста ба Шабнишини Худованд таъинотҳо менамояд. Ин Шабнишинӣ барои имондорони калисо дар қўринтиё буд. Павлус мегӯяд: *“Бинобар ин, эй бародарон вақте ки барои таоми шом чамъ мешавед, мунтазири якдигар бошед”* (1 Қўринтиён 11:33). Таоми шом барои калисо. Танҳо имондороне, ки таъмид ёфтаанд, метавонанд дар Шабнишини Худованд ширкат варзанд.

Кай калисо Шабнишини Худовандро мегузаронад?

Исо гуфт: *“Инро, ҳар боре ки менӯшед, ба ёдгори Ман ба ҷо оваред”* (1 Қўринтиён 11:25).

Калимаи ҳар бореро дар ояти (суруди) боло ба назар гиред. Дар Библия таъиноте нест, ки кай калисо бояд Шабнишини Худовандро гузаронад. ҳар як калисо бояд худаш қарор диҳад, ки кай тез-тез ин корро иҷро намояд. Баъзеҳо мегӯянд, ки ҳар ҳафта ин тез-тез аст ва хидматгузорӣ монанди дар як чорчӯбаи танг мешавад ва одамони майли фаромӯш кардани маънии ҳақиқии ўро мекунанд. Бисёр калисоҳо Шабнишиниро ҳар моҳ ва ё ҳар семоҳа мегузаронанд. Вале ҳар калисо дар интиҳоб озод аст: кай ва чӣ хел тез-тез.

Кӣ бояд Шабнишинихоро сарварӣ намояд?

Одатан роҳбари хидматгузорӣ ё роҳиб ин хидматро сарварӣ менамояд. Агар дар калисо роҳиб нест, калисо метавонад, аъзои дигареро интихоб намояд, ки хидматро сарварӣ кунад. Одаме, ки ин хидматро сарварӣ менамояд, зарурияти таълимоти муайян ва мансаби динӣ доштанро надорад. Роҳиб ё роҳбар аз баъзе аъзоён хоҳиш менамояд, ки дар тақсими май ва нон байни аъзоён ба ӯ ёрӣ расонанд.

Хотима

Таоми шоми Худованд аз ҷониби Исо барқарор карда шудааст, то ин ки ба ёди пайравони ӯ доимо он арзишро орад, ки ӯ барои начоти онҳо пардохт. ӯ мехост, пайравони ӯ доимо ба ёд оранд, ки сарчашмаи начоти онҳо- марғи дар салиби ӯст. Ҳамин тавр Шабнишинии Худованд, ин назаре ба қафо-ба салиб аст. Ин шабнишинӣ мунтазам бояд риоя карда шавад.

Барои мушоҳида ва муҳокима

- 1. Шабнишинии Худованд ин _____**
- 2. Мо _____ Исро ба ёд меорем, вақте ки дар шабнишинӣ ширкат меварзем.**
- 3. Унсурҳои дар шабнишинии Худованд истифодашаванда ин _____**
- 4. Нон рамзи _____ Исо аст.**
- 5. Май рамзи _____ Исо аст.**
- 6. Чаро дар калисо гузаронидани Шабнишинии Худованд муҳим аст?**
- 7. Ақидаи шумо то омӯхтани ин дарс дар бораи Шабнишинии Худованд чӣ гуна буд?**

8. Оё ақидаи шумо тағйир ёфт? Ба кадом самт?

ДАРСИ 10

ФУРСАТИ ҚУЛАЙИ НАВ-САДАҚАКУНИИ ДАХЯК

Даҳяки калисо чист?

Тачрибаи овардани даҳяки калисо, тӯҳфаҳо дар ҳарду китоб- Аҳди чадид ва Аҳди қадим бо чашм мерасанд.

Дар Ҳастӣ 14:20б мо мехонем: *“Ва Абром ба вай (Малкисодақ) аз ҳар чиз даҳяк дод”*. Абром одами бузурги Худо буд. Худо ба ӯ дуои хайр дод ва ӯро барои таъсис додани миллати бузург истифода бурд. Абром даҳякро овард. Абром як набера бо номи Яқуб дошт. Яқуб сангро мисли сутун рост монд ва гуфт: *“Ва ин санг, ки мисли сутуне рост мондам, Хонаи Худо хоҳад буд; ва ҳар он чӣ Ту ба ман бидиҳӣ, даҳякаишо ба Ту хоҳам дод”* (ҳастӣ 28:22).

Даҳяки калисо- ин даҳ фоиз аз даромади умумӣ мебошад. Ин танҳо ибтидои ҳатмӣ барои имондор аст. Бисёр имондорон ба калисо аз даҳ фоиз ҳам зиёдтар медиҳанд.

Чаро имондор бояд даҳяки калисоро диҳад?

1. Чунки ӯ табиати Худо, Падари мо ва Исо – Худованду Начотдиҳандаи моро дорад.

Рӯҳи додан дар дили Худованд тавлид ёфтааст. Аз ибтидои офариниши олам Худо Худои диҳанда буд. Ӯ равшанӣ, растанӣ, ҳайвонот, ҳаёт ба зану мардро дод. Дар давраҳои Аҳди қадим Ӯ ба халқи яҳудӣ имтиёзи миллӣ ва масъулиятро дод. Ӯ шариятро дод, то ин ки ҳаёти одамон беҳтар шавад. Ва дар охир Худо чизи аз ҳама қимматро чӣ тавре, ки дар Юҳанно 3:16 омадааст, дод: *“Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари Ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад”*.

Азбаски Худои мо- Худои пурмуҳаббат ва диҳанда аст мо чун фарзандони Ӯ табиатан Ӯро пайравӣ кардан мехоҳам.

Вобаста ба тӯҳфаҳои масеҳӣ Павлус мегӯяд: *“Инро ба таври фармон намегӯям, балки ба воситаи ҷидду ҷаҳди дигарон самимияти муҳаббати шуморо низ меозмоям. Зеро шумо ғайзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки Ӯ сарватдор буда, барои шумо бенаво шуд, то ки шумо ба воситаи бенавоии Ӯ сарватдор шавед”* (2 Қӯринтиён 8:8-9).

2. Имондор бояд даҳяки калисоро пардозад, чунки вай бисёртар гирифтааст.

Павлус гуфт: *“Аммо, чунон ки шумо дар ҳар чиз; дар имон ва калом, дар дониш ва ҳар гуна ҷидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ нисбат ба мо афзунӣ доред, он чунон дар ин кори хайр ҳам афзунӣ намоед”* (2 Қӯринтиён 8:7).

Худо дар бисёр самтҳо ба мо дуои хайр дод. Мо дорои ҳаёти ҷовидонӣ гаштем. Мо баракати рӯзмарраро гирифтём: ҳам моддӣ ва ҳам рӯҳонӣ. Фаровон гирифтани ва саховатмандона надодани ин ношукрӣ ва худпарастӣ. Пардохти даҳяки калисо- ин роҳи асосист, ки онро Худо пешниҳод намудааст, то тавассути он фарзандони Ӯ муҳаббату эҳтиромашонро нисбати Ӯ намоиш диҳанд.

3. Имондор бояд даҳяки калисоро пардозад, чунки мо ба мунтазам ба ёд овардани ҳамаи он чизи дар ҳаётамон ба Худо тааллуқ дошта, эҳтиёҷ дорем.

Библия мегӯяд: *“Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст, ва Онро шумо аз Худо ёфтаед, ва шумо аз он худатон нестед”* (1 Қӯринтиён 6:19)?

“Замин ва ҳар чӣ дар он аст, дунё ва сокинони он аз он Худованд аст” (Забур 23:1).

“Нуқраи Ман, тиллои Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо” (ҳаҷча 2:8-9).

Мо ҳама ба Худо тааллуқ дорем. Мо вақте ки Масеҳро ба ҳаётамон даъват намудем, аз Ӯ хошиш намудаем, ки Начотдиҳандаи мо гардад ва дар ҳама ҷабҳаи ҳаётамон Худованди мо бошад. Ин маънии онро дорад, ки хонаи мо, мошини мо, пули мо, ҳайвони мо, саҳрои мо, бизнеси мо ва ғайра ҳама дар зери назорати Масеҳ аст. Ӯ ба мо имкон медиҳад, ки аз доштани онҳо истифода ва лаззат барем.

Пардохти ҳарҳафтаина ва ё ҳармоҳаи даҳяк ба ёди мо мерасонад, ки хама чиз ба Худо тааллуқ дорад.

Мана барои чӣ Павлус гуфт: *“Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад, то ки дар вақти омаданам ба ҷамъ кардан ҳоҷат наафтад”* (1 Қўринтиён 16:2). Павлус дар бораи садакаи мунтазами ҳар рӯзи якшанбе гуфт, Мо бояд мунтазам ба ёд орем, ки Худо Худованди хама пулу моликияти мо мебошад. Вақте ки мо ба ин боварӣ дорем, мо дар ҷустуҷӯи иродаи Худованд барои ба тартиб даровардани бизнесамон ва дуруст истифодабарии 90 фоизи пули дар ихтиёрамон буда мешавем. Худо иштиёқманди 10 фоиз аст, вале Ё инчунин хоҳишманди он аст, ки 90 фоизи дигарро низ мо оқилона истифода барем.

4. Имондор бояд даҳяки калисоро пардозад, чунки дар ин бора Библия мегӯяд.

Ба диққат гиред, ки Павлус калимаи боядро дар ояти зерин истифода бурдааст: *“Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор (дар тарҷумаи дигар бояд) ҳар яке аз шумо назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад”* (1 Қўринтиён 16:2). Каломи Худованд мегӯяд: *“Тамоми ушрро ба хазинахона биёред”* (Малокӣ 3:10).

Исо дар *Матто 23:23б* амр мекунад, ки даҳякро биёред: *“Вай бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки аз наъно, бодиён ва зира ушр медиҳед, лекин бузурғтарин аҳкоми шарият, яъне доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед”*.

5. Имондор бояд даҳяки калисоро пардозад, чунки ин нақшаи Худост оид ба кори пулии калисо.

Дар боби садакаи масеҳӣ Павлус мегӯяд: *“Зеро ба ҷо овардани ин хизмат на танҳо норасогии муқаддасонро пур мекунад, балки шукри Худоро низ бениҳоят афзун мегардонад”* (2 Қўринтиён 9:12).

Боз дар 1 Қўринтиён 16:2 Павлус мегӯяд: *“Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад, то ки дар вақти омаданам ба ҷамъ кардан ҳоҷат наафтад”*.

Дар *Малокӣ 3:10* мо мехонем: “*Тамоми ӯшро ба хазинахона биёред, то ки дар хонаи Ман хӯроке бошад, ва бо ин Маро имтиҳон намоед, мегӯяд, Худованди Лашкарҳо, ки оё ман равзанҳои осмонро барои шумо намекушоям, ва баракати аз ҳад зиёде бар шумо фуру намерезам*”?

Калисоҳо худро чӣ тавр бо Библия ва китобҳои сурудҳо таъмин менамоянд? Тавассути даҳяки калисо ва садақаҳои аъзоёни он.

Чӣ тавр калисоҳо худро бо маъбадхонаҳо таъмин месозанд? Тавассути даҳяки калисо ва садақаҳои аъзоёни он.

Калисо чӣ тавр маоши роҳиби муваққатӣ ё доимиро мепардозад? Тавассути даҳяки калисо ва садақаҳои аъзоёни он.

Чӣ тавр калисо ба аъзоёни бемор ва эҳтиёҷдошта ёрӣ медиҳад? Тавассути даҳяки калисо ва садақаҳои аъзоёни он.

Албатта калисои нав ҳамаи ин чизҳои пештар зикрфтаро тез амалӣ карда наметавонад. Калисои нав аз ҳамон вазъияте сар мекунад, ки ӯ дар он ҳаст ва мунтазам инкишоф ёфтаистода худро ба барнома ва чизҳои зарурӣ таъмин менамояд. Худованд талаботи пулии калисоро таъмин менамояд, вақте ҳис мекунад, ки калисо барои оқилона истифода бурдани он омода аст. Одатан оила заминро на барои он мехарад, ки хонаи бетайёрию бенақша созад. Барои ба нақша гирифтани, барои тайёрии одатан вақт лозим аст. Бо лоихаи калисо низ кор ҳамин рангро мегирад.

Кӣ бояд даҳяки калисоро пардозад?

Дар 2 *Кўринтиён 9:7* Павлус мегӯяд: “*Бигзор ҳар кас ба дилхоҳи худ бидиҳад*”. Дар 1 *Кўринтиён 16:2* Павлус мегӯяд: “*Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад*”.

Чавоб фаҳмост. Ҳар як имондор бояд даҳяки калисоро диҳад. Аз чандсолагӣ ӯ бояд пардохтро оғоз намояд? Вақте ки одам комил аст, ӯ аз нав тавлид меёбад ва ӯ аллакай барои пардохти даҳяк калонсол аст. ҳар кас бачаҳо, ҷавонҳо ва калонсолон бояд даҳякро пардозанд. Волидони масеҳӣ бояд барои фаҳмидани моҳияти даҳяк ба фарзандони худ кӯмак расонанд, то ин ки онҳо дар пардохти он иштирок намоянд. ҳама кас: бой, камбағал, пир ва ҷавон. Нест, одами камбағале, ки даҳяки калисоро напардозад. Дар *Марқӯс*

12:41-44 мо дар бораи бевазана мехонем, ки ҳама чизро дошт, дод. Исо тӯҳфаи ӯро махсус қард.

Кай даҳяки калисо бояд оварда шавад?

Дар *1 Қӯринтиён 16:2* Павлус мегӯяд, ки ҳар якшанбе вақти овардани даҳяки калисо ва садақа мебошад. Ин таҷрибаро истифода бурдан оқилона аст, чунки аз рӯи қадвал ҳар ҳафта даҳяк додан нисбат ба ҳар моҳ даҳяк додан осонтар аст. Ба бисёр одамон лозим аст, ки ба ин тартиби овардани даҳяку садақа одат намоянд.

Даҳяки калисоро ба кучо бояд овард?

Ҳар вақт, ки Павлус дар бораи пардохти даҳяки калисою садақа гап мезад, ӯ калисоро дар назар дошт. Дар Малокӣ мо мехонем. *“Тамоми ушро ба хазинахона биёред, то ки дар Хонаи Ман хӯроке бошад”*. Дар рӯзҳои мо ин ба калисо наздик аст. Азбаски масъулияти инҷили чаҳонӣ бар дӯши калисо мебошад, боақлона мебуд, ки барномаи пулии башорат низ тавассути калисо мешуд.

Тамоми пардохти даҳяки калисо ва садақаҳо бояд дар калисои маҳаллӣ амалӣ гарданд. Дигар ташкилотҳо шояд хубанд, вале онҳо калисоро иваз карда наметавонанд.

Дар анҷом бодикқат оятҳои зеринро аз Библия хонед.

“Зеро Ман, ки Худованд ҳастам, тағйир наёфтаам ва аз ин рӯ шумо, эй бани- Яъқуб, несту нобуд нашудаед. Шумо аз айёми падарони худ аз фароизи Ман дур шуда, онҳоро риоя накардаед. Сӯи Ман баргардед, ва Ман сӯи шумо хоҳам баргаиш, мегӯяд Худованди лашкарҳо”. Шумо мегӯед: *“Чӣ гуна баргардем.”* Оё равоост, ки одамизод Худоро ғорат кунад? Ва ҳол он ки шумо Маро ғорат мекунед, ва мегӯед: *“Дар чӣ бобат мо Туро ғорат кардаем?”* Дар бобати ушр ва ионат. *“Шумо гирифтори лаънати сахт гардидаед, чунки шумо, яъне тамоми халқ Маро ғорат кардаед. Тамоми ушро ба хазинахона биёред, то ки дар хонаи Ман хӯроке бошад, ва бо ин Маро имтиҳон намоед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ки оё Ман равзанаҳои осмонро барои шумо намекушоям, ва баракати аз ҳад зиёде бар шумо фуру намержам? Ва Ман барои шумо фурубарандаи ҳосилро манъ хоҳам намуд, ва самараи замини шуморо вай маҳв нахоҳад кард, ва гӯраи токи шумо дар саҳро нобуд нахоҳад шуд, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Ва шуморо ҳамаи халқҳо хушбахт*

*хоҳанд хонд, зеро ки шумо замини матлуб хоҳед буд, мегӯяд
Худованди лашкарҳо” (Малокӣ 3:6-12).*

Аз ин оятҳо мо медонем, ки

- 1. Худо тағйир намеёбад.**
- 2. Халқи яҳудӣ аз Худо рӯй гардонд.**
- 3. Онҳо гунаҳкор буданд, Худоро ғалат менамуданд.**
- 4. Онҳо лаънатзада буданд, зеро даҳяки калисоро наменардохтанд.**
- 5. Мо бояд ба Худо пурра даҳяки калисоро пардозем.**
- 6. Худо ваъда кард, ононро, ки даҳяки калисоро менардозанд, баракат медиҳад.**

“Хуллас, касе ки хасисона мекорад, вай хасисона дарав мекунад, ва касе ки саховатмандона мекорад, вай саховатмандона дарав мекунад. Бигзор ҳар кас ба дилхоҳи худ бидиҳад, на бо ғамгинӣ ва на ба таври маҷбурӣ; зеро Худо он касро дӯст медорад, ки сахӣ бошад. Ва Худо қодир аст ҳар гуна файзро дар шумо афзун кунад, то ки шумо ҳамеша аз ҳар чиҳат ба қадри кофӣ қоне буда, барои ҳар кори хайр афзунӣ зоҳир намоед” (2 Қӯринтиён 9:6-8).

Барои мушоҳида ва муҳокима

- 1. Даҳяки калисо чист?**
- 2. Панҷ сабаберо номбар намоед, ки имондор барои он бояд даҳяки калисоро пардозад.**
- 3. Кӣ бояд даҳяки калисоро пардозад?**
- 4. Даҳяки калисоро кучо бояд бурд?**
- 5. Оё Худо ба мо баракат медиҳад, вақте ки мо даҳяки калисоро менардозем?**
- 6. Оё шумо нияти пардохтани даҳяки калисоро доред?**

ха _____ Не _____ Кай _____

ДАРСИ 11

МАСЪУЛИЯТИ НАВ

Худованд нақша дорад, ки Башорати Исоро дар тамоми ҷаҳон паҳн менамояд. Ў калисоро интихоб намуд, ки ба воситаи он Инчилро паҳн менамояд.

Павлус дар ин бора дар Эфсӯсиён 3:7-11 мегӯяд:

“Ман бар тибқи бахшоиши файзи Худо, ки ба ҳасаби амали қуввати Ў ба ман ато шудааст, хизматгузори он гардидаам. Агарчӣ ман хурдтарини ҳамаи муқаддасонам, ин файз ба ман ато шудааст, ки сарвати беқиёси Масеҳро ба халқҳо башорат диҳам. Ва ба ҳама равшан намоям, ки чист ваколоти сирре ки аз азал ниҳон буд дар Худое ки ҳама чизро ба василаи Исои Масеҳ ба вуҷуд овард. То ки ҳоло ба воситаи Калисо ба сарварон ва ҳукуматдороне ки дар афлоканд, ҳикмати гуногунишакли Худо маълум гардад. Мувофиқи таъиноти азали, ки онро Ў дар Худованди мо Исои Масеҳ ба амал овардааст”.

Дар оятҳои дар боло овардашуда калимаҳои зеринро хат кашед: бахшоиш, файз, сарвати беқиёс, ба воситаи Калисо, таъиноти азали.

Нақшаи Худо дар бораи паҳн намудани Инчил Калисоро фаро мегирад. Ин маънии онро дорад, ки мо аз имтиёзҳои аз нав тавлидҳои лаззатбурдаистодагон, бояд масъулиятеро, ки Худо ба одамонаш додааст, бо ҳам бинем.

Чунонки Павлус сазовори бахшоиши махсус гашт, ҳар яки мо метавонем, соҳиби бахшоиши махсус бошем. Дар Эфсӯсиён 4:7 Библия мегӯяд: *“Аммо ба ҳар яке аз мо файз ба андозаи атои Масеҳ бахшида шудааст”.*

Тӯҳфаи рӯҳонӣ- ин истеъдод ва лаёқати аз ҷониби Худо додашуда мебошад.

Худо ба фарзандонаш тӯҳфаҳо медиҳад, то ин ки калисо дар оилаи комил инкишоф ёбад ва лаёқати инчилро бо одамони дар паҳлӯиш буда ва ё одамони тамоми ҷаҳон бо ҳам дида тавонад.

Вобаста ба ин тӯҳфаҳо Павлус гуфт:

“Бахшоишҳо гуногун аст, лекин Рӯҳ ҳамон як аст. Ва хизматҳо гуногун аст, аммо Худованд ҳамон як аст. Ва амалҳо гуногун аст, аммо Худо ҳамон як аст, ки ҳама чизро дар ҳама ба амал меоварад. Лекин ба ҳар кас зухуроти Рӯҳ барои манфиати ҳамаҷониба бахшида мешавад” (1 Қӯринтиён 12:4-7).

Аз ин оятҳо дар бораи бахшоишҳои рӯҳонӣ мо медонем, ки

- 1. Бахшоишҳои гуногун вучуд доранд.**
- 2. Ҳама бахшоишҳо аз ҷониби Худованд.**
- 3. Ҳар як имондор бахшоиш мегирад.**
- 4. Ҳар як бахшоиш бояд барои сохтмони бадани ягона- калисо сарф шавад.**
- 5. Ҳар як бахшоиш барои мадҳу ситоиши Худованд Исо аст.**

Якчанд ҳақиқати амалии иловагӣ

- 1. Ҳар як имондор дар калисо хидматгор аст.** Ҳар яке аз Худованд истеъдодеро барои адои хидмат гирифт. Роҳиби калисо ягона хидматгузор ҳисобидан ғалат мебошад. Роҳиб – ин хидматгузори даъватнамудаи Худост, ки аъзоёнро барои хидматҳои гуногунро иҷро намудан дар дохили калисо ва беруни он омода месозад.

Эфсӯсиён 4:7, 11-12-ро хонед:

“Аммо ба ҳар яке аз мо файз ба андозаи атои Масеҳ бахшида шудааст. Ў баъзеро ҳавворӣ, баъзеро анбиё, баъзеро башоратдиҳанда, баъзеро шубон ва муаллим таъин намуд. Барои такмили муқаддасон ба кори ибодат, ба бинои бадани Масеҳ”.

- 2. Дар Аҳди ҷадид дар бораи мартабаҳои гуногуни калисо аз қабилӣ роҳиб, доякон гап меравад, вале ин ҷо дар бораи дараҷаи кори онҳо сухан меравад.** Мартабаҳои динӣ ки мақоми одамро баланд мебардоранд, дар Аҳди ҷадид истифода нашудаанд. Павлус ҳеч гоҳ Роҳиб Павлус наномидаанд. Инчунин Петрус, Яқуб ва Юҳанноро низ. Мартабаи динии урфии калисо ин “бародар” аст, ки ин калима Масеҳро шӯҳратафзо менамояд, чунки Ў бародариро имконпазир намуд. Исо истифодабарии мартабаҳои диниро маҳкум намуд. Мо низ бояд чунин рафтор намоем. Матто

23:1-2-ро хонед. Дар калисои аҳдичадидӣ ҳама бародаранд, новобаста ба бахшоишу вазифаҳои онҳо. Волотарин мартабаи боэҳтироме, ки мо ба якдигар дода метавонем, ин бародар аст.

3. *Бахшоишҳо ва истеъдодҳо бисёранд, вале Худованд як асту бародарӣ як аст.*

Худо медонист, ки нақшаи Инчилро дар байни халқҳо паҳн намудан ҳеч гоҳ амалӣ намегардад, агар ба ин кор танҳо сарварони динӣ сафарбар гарданд. Аз ин мебарояд, барои амалӣ гаштани нақшаи Ӯ ҳамаи имондоронро ба худ ҷалб менамояд. ҳар як имондор истеъдоди дар ҳаёти калисо иштирок карданро дорад.

Асоси нақшаи Худо дар бораи паҳн кардани Башорат- ин шаҳодат мебошад.

Ҳар як масеҳӣ вазифадор аст, шаҳодат диҳад. Дар 1 Петрус 2:9 мо мехонем: *“Лекин шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо доништа шудаед, то аз камолоти ӯ, ки шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибӣ худ даъват намудааст, нақл кунед”*.

Дар Матто 28:19-20 Исо гуфт: *“Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таълим диҳед. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд: ва инак Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам”*.

Ин вазифаи мо аст. Барои амалӣ гаштани ин вазифа Худо ба ҳар яки мо бахшиш ё истеъдоди махсус додааст. Дар Аъмол 1:8 Исо мегӯяд: *“Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои дунё шоҳидони Ман хоҳед буд”*.

Ин вазифаи мо аст. Дар калисои Аҳдичадидии аввалин мо мебинем, ки шаҳодат асоси ҳаёти калисой буд. Вақте ки ба Петрус ва Юҳанно хавфи маҳбусшавӣ таҳдид менамуд, онҳо гуфтанд: *“Мо наметавонем, аз гуфтани он чӣ дидаем ва шундаем, даст кашем”* (Аъмол 4:20). Сипас дар вақти ибодати худ онҳо дуо карданд: *“Ва алҳол, эй Худованд, ба таҳдидҳои онҳо назар андоз ва ба бандагони худ ато фармо, то ки бо камали ҷасорат каломи Туро баён кунанд. Ҳамин ки дуояшон ба охир расид, маконе ки дар он ҷамъ шуда буданд, ба ҷумбши омад, ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур*

шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд” (Аъмол 4:29, 31). Ба муҳимияти дуо дар ин оят диққат диҳед.

Вақте ки таъқибот дар Ерусалим пуршиддат буд: “Онҳое ки пароканда шуда буданд, ба ҳар ҷое ки мерафтанд, аз калом башорат медоданд” (Аъмол 8:4). Мо дар Аъмол 8:1 ба назар гирифтаем, ки “Ва ҳама, гайр аз ҳаввориён, ба ноҳияи Яҳудо ва Сомара пароканда шуданд”.

Дар мисоли калисои аввалин мо омӯхтем:

1. Дуо иҷрои қудратро пешоҳангӣ менамояд.

2. Қудрат аз Рӯҳулқудс меояд.

3. Ҳама имондорон фаъолона шаҳодат доданд.

Павлус масъулияти шаҳодатдиҳиро дар Румиён 10:13-15 қайд намуд:

“Зеро ҳар ки исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт”. Аммо чӣ гуна онҳо бихонанд Онро, ки ба Ё имон наовардаанд? Чӣ гуна онҳо имон оваранд ба Он, ки дар бораи Ё чизе нашунидаанд? Чӣ гуна онҳо бидуни воизон чизе бишнаванд? Ва чӣ гуна ба онҳо воизон мавъиза кунанд, бе он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: “Чӣ гуна зебост пойҳои онҳое, ки аз сулҳу осоиштагӣ башорат медиҳанд, аз некӣ башорат медиҳанд”.

Боз Павлус дар бораи масъулияти нави имондор дар 2 Қўринтиён 5:17-18 гуфтааст: *“Пас, касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштааст, ва инак ҳама чиз нав шудааст. Ва ҳама чиз аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Исо Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурд”.*

Мо ба ин хулоса омадем, ки ҳар як имондор бар дӯши худ масъулияти асосӣ дорад, то ин ки дар нақшаи Худованд дар бораи Башоратро ба тамоми олам маълум кардан иштирок намояд. Калисое, ки дар паҳн кардани Башорат ширкат намевазарад, маънӣ надорад.

Чӣ тавр як калисо метавонад, дар паҳн кардани Инчил ба бисёр халқҳо, ҷалб карда шавад.

Ин имконият дорад, агар қувваи худро бо дигар калисоҳо муттаҳид намоӣ. Барномаи махсуси таълими Башорат дар хорича аст, ки мувофиқи он бисёр калисоҳо фоизи муайяни даҳяк ва садақаҳояшонро сарфи он менамоянд. Ин барнома фаъолияти миссионерҳоро дар бештар аз 100 давлат дастгирӣ менамояд. Ин барнома фаъолиятҳои гуногуни миссионериро дар бар мегирад: инчилкунонӣ, таъминоти калисоҳо, хизматҳои тиббӣ ва хоҷагии кишлоқ, паҳн кардани Библия, маълумотгирӣ ва ғайра.

Боз калисо метавонад, фаъолияти миссионерҳоро дар тамоми дунё бо дуо дастгирӣ намояд. Дуо ин як қисми фаъолияти динӣ аст. ҳамин тавр ҳатто калисои хурдтарин метавонад дар ёрӣ расондан ба фаъолияти миссионерӣ дар тамоми ҷаҳон, фаълоне ширкат варзад.

Чӣ тавр калисо метавонад дар амалӣ гаштани нақшаи Худованд-Башорат дар кишварҳои ҳамсоя ширкат варзад.

Вақте ки аъзои калисо ба дигар маҳал мекӯчад, вай метавонад дар хонаи наваш дар бораи Башорат гап занад. Шояд, вай гурӯҳи навестиди омӯзиши Библия ташкил менамояд, ки баъдтар он ба калисо табдил хоҳад ёфт. Боз як калисо метавонад, бо калисои дигар муттаҳид шавад, то ин ки барои фиристодани миссионер бо мақсади Башоратро ба мамлақати дигар расондан, якҷоя маблағ гузаронанд.

Ҳар як калисо имконият дорад, навиштаи Аъмол 1:8-ро амалӣ гардонад. Боз ба оят диққат диҳед. Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки дар Ерусалим (шаҳри худашон), дар тамоми Яҳудиё (кишвари худ) ва дар Сомария (халқи худ) ва то канори дунё (тамоми ҷаҳон) шаҳодат диҳанд. Исо ба калисои Худаш агар ин беақлона мебуд, ин гуна таълим медод? Вай медонист, ки ҳар як калисо инро дар хонаи худ карда метавонад ва инчунин хабари Башоратро ба халқҳои дигар низ расонида метавонад.

Мо бахшишхоеро муҳокима намудем, ки Худо ба ҳар як имондор медихад. Мо дар бораи масъулияти нав гап задем, ки Худо ба одамонаш додааст. Боз мо дидем, ки чӣ тавр одамони Ё ба воситаи калисо Башоратро бо одамони дигар бо ҳам мебинанд. Мо дидем, ки чӣ тавр имондорон ба воситаи калисо метавонанд Башоратро ба кишварҳои дигар паҳн намоянд.

Чӣ тавр мо метавонем Башоратро бо дӯстонамон, ҳамсолхоёмон ва ҷамъият бо ҳам бинем.

Дар аввали хидмати Худ Исо Андриёсро аз қафои Худ даъват намуд. Библия мегӯяд, ки баъд аз он ки Андриёс пайравии Исоро қарор дод “Вай аввал бародари худ Шимъӯнро ёфта гуфт: “*Мо Масеҳро яъне Христосро ёфтем*”. Вайро назди Исо овард. Фардои ин Исо хост ба чалил равад, ва Филиппусро ёфта гуфт: “*Аз ақиби Ман биё*” Филиппус Натанъилро ёфта гуфт: “*Мо Он касеро, ки Мусо дар бораи Ё дар Таврот навиштааст ва анбиё зикр кардаанд, ёфтаем, ки Исо, писари Юсуф, аз Носира аст*” (Юҳанно 1:41-42а, 43, 45).

Пайрави Исо шудаистода Андриёс рафта тез Башоратро ба бародари худ расонид. Вақте ки Филиппус дар бораи Исо донист, вай хост Башоратро бо дӯсташ Натанъил бо ҳам бинад.

Имондор масъул аст, ки баъди аз навтавлид ёфтан тез Башоратро бо дигарон нақл намояд. Ё набояд интизори таълими махсус дар бораи чӣ тавр шаҳодат додан гардад. Хабар хушро бо ҳам дидан- ин амри табиист. Агар мо тӯҳфаи махсус мегирем, албатта дар ин бора ба наздикон хабар медиҳем. Вақте ки мо Масеҳро ва дуои хайри фарзандони Худоро қабул кардем, мо дар бораи ин ҳаёти аҷоиб ба дигарон нақл мекунем.

Мо ба дӯстон ва ҳамсолҳо нақл мекунем, ки Исо кӣ аст ва Ё барои онҳо чӣ кор карда метавонад. Мо дар бораи он гап мезанем, ки чӣ тавр аз нав тавлид ёфтем ва чӣ тавр ҳаёти мо тағйир ёфтем. Мо дар бораи ҷаҳони нав, хушбахтӣ ва мақсаде, ки ба ҳаёти мо пас аз имондор гаштан ворид гашт, нақл менамоем. Ин шаҳодат аст. **Шаҳодат**- ин нақл дар бораи он аст, кӣ мо дар таҷрибаамон чиро аз сар гузаронидем. Ин нақл дар бораи он аст, ки чӣ тавр Исо моро начот дод.

Ин агар бо мо рӯй дод, пас бо дигар одамон низ рӯй доданаш мумкин аст. Роҳи начот барои ҳама як аст. Башорат бояд шунида шавад, пурра аз гуноҳҳо рӯй гардонида шавад ва ба Исои Масеҳ ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованд имон бояд пайдо шавад. Дар вақти шаҳодат додан мо пурра дар бораи он нақл мекунем, ки чӣ тавр мо азоб кашидем ва чӣ тавр ҳаёти мо ин лаҳза тағйир ёфт.

Баъзеҳо моро нодуруст мефаҳманд, баъзеҳо мегӯянд, ки мо девонаем, баъзеҳо механданд, вале ёфт мешаванд шахсоне, ки Башоратро мешунаванд ва мисли мо аз нав тавлид меёбанд. Суханони Масеҳро ба ёд оваред, вақте ки Ё ба шогирдони аввалинаш гуфт, ки рафта ба дунё дар бораи Башорат мужда расонанд, “*Ман то охирзамон ҳамроҳи шумо ҳастам*”

(Матто 28 :20). Ба ҳар як имондор бача ва ё духтар, наврас ё калонсол Исо гуфт: “*Равед таълим диҳед ва Ман ҳамроҳи шумоям*”. Ин имтиёз ва масъулияти аз ҷониби Худо дода-шуда мебошад. Ин вазифаи оилаи калисой ва ҳар як имондори алоҳида дар оила мебошад.

“Пас касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштааст, ва инак ҳама чиз нав шудааст. Ва ҳама чиз аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурд” (2 Қўринтиён 5:17-18).

Барои мушоҳида ва муҳокима

- 1. Худ _____ ҳамчун воситае интиҳоб кард, ки тавассути он Инҷил дар тамоми дунё паҳн мешавад.**
- 2. Чунонки Павлус бахшиши махсус гирифт, ҳар як имондор _____ мегирад.**
- 3. Бахшиши рӯҳонӣ чист?**
- 4. Панҷ хулосаро дар бораи бахшиши рӯҳонӣ номбар кунед, ки мо вақти омӯзиш кардем.**
- 5. Аз ин дарс мо ошкор намудем, кӣ хидматгузор аст?**
- 6. Аз Библия мо донистем, ки роҳиб ҳам монанди дигар масеҳиён бояд ном бурда шавад:
Воломақом _____
Бародар _____. Якero интиҳоб намоед.**
- 7. Як оятро аз Библия мисол оред, ки дар он гуфта мешавад, имондор барои шаҳодат додан масъул аст.**

- 8. Кадом се чизро мо дар мисоли калисои аввалини Аҳдичадидӣ омӯхтем.**

- 9. Мисол биёред, ки калисои шумо Инчилро чӣ тавр бо одамони халқҳои дигар бо ҳам мебинад.**

- 10. Чӣ тавр калисои маҳаллии шумо Инчилро ба ноҳияҳои наздик паҳн менамояд?**

- 11. Шаҳодат додан чӣ маънӣ дорад?**

- 12. Шахсеро нобар кунед, ки барои ӯ шумо шаҳодат додан мехостед?**